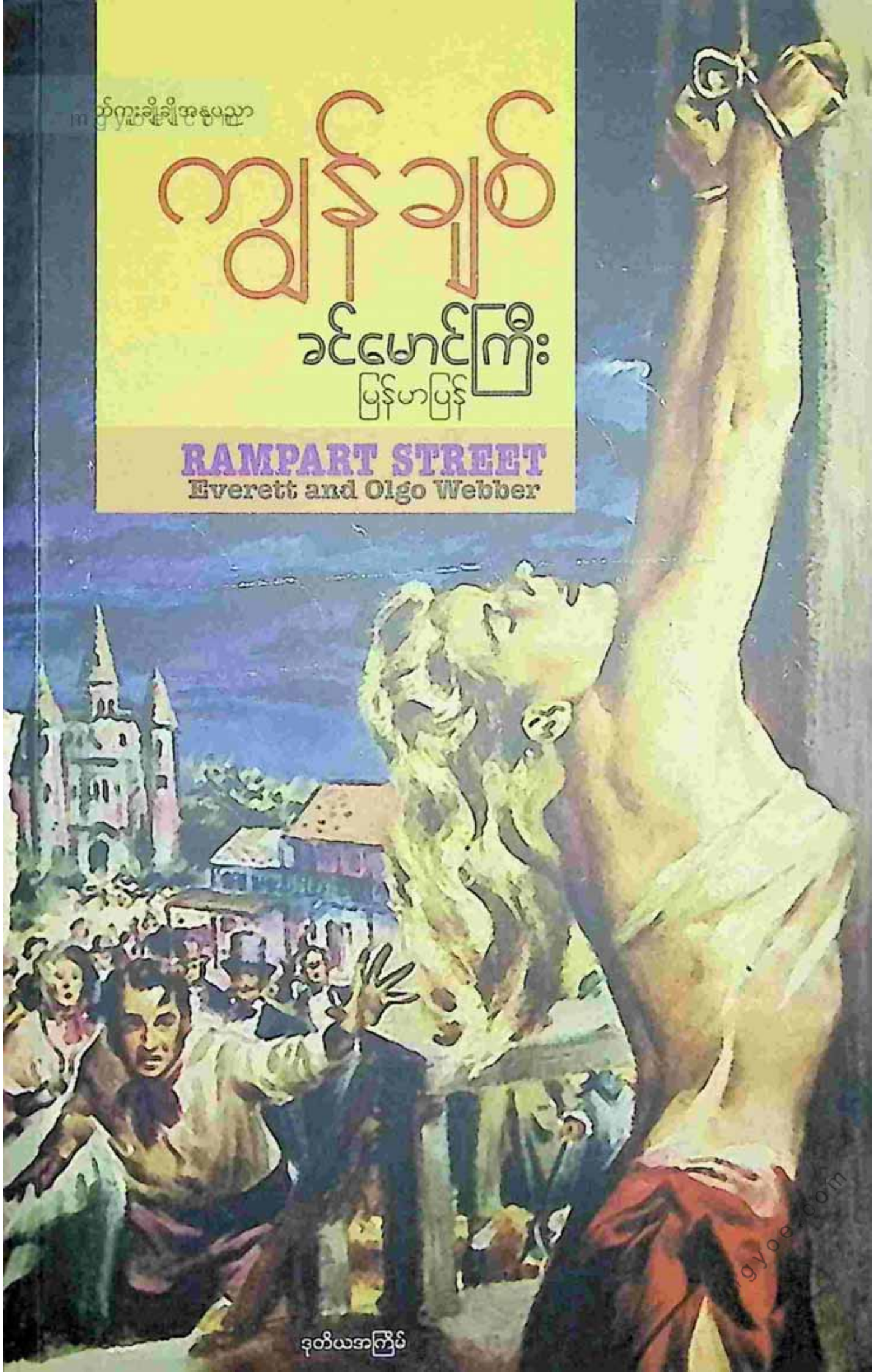

မိတ္ကူးချိချိအနုပညာ

ကျွန်ချစ်

ခင်မောင်ကြီး
ပြန်ဟပြန်

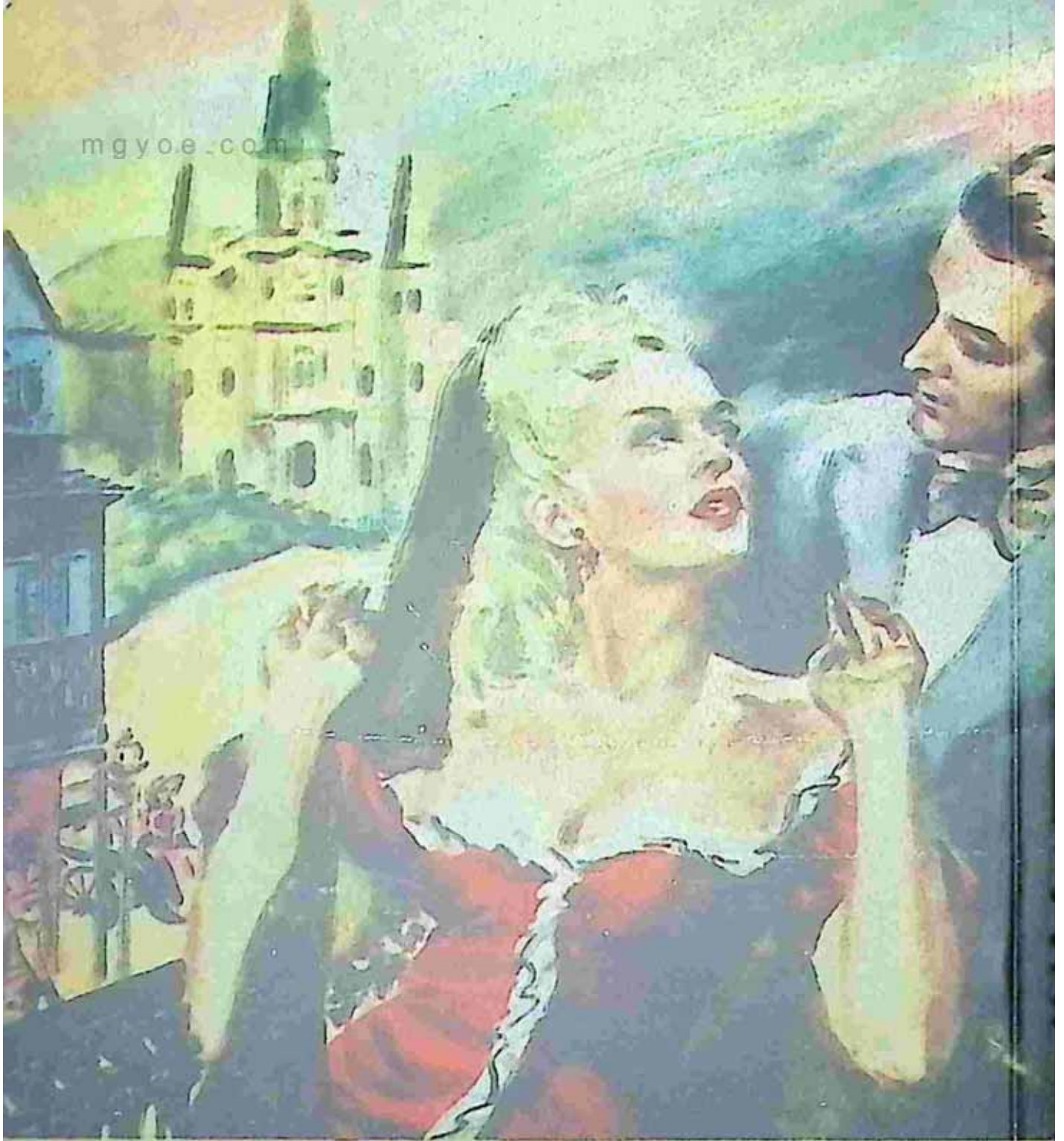
RAMPART STREET
Everett and Olgo Webber

ဒုတိယအကြိမ်

goyoe.com

mg.yoe.com

RAMPART STREET
Everett and Olgo Webber

ကျွန်ချစ်
ခင်မောင်ကြီးပြန်ဟပြန်

KMG0007
2,000.00 KS

ကျွန်ချစ်၊ ခင်မောင်ကြီး

တမုက်မှာ ၁၆၁ မုက်မှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၁ .၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၈၊ ဧပြီလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၅၂ ခေတ်ပြင်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်။

ရောင်းစျေး ၂၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ကျွန်ချစ်
ခင်မောင်ကြီး
မြန်မာပြန်

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၈

mgyc.com

mgyc.com

(၁)

နယူးအော်လင်းစ်မြို့တော်မှာ နွေဥတုအခါတွင် အဆိုးဝါးဆုံးသော နေရာဌာနတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အဲလီဘောက်အပေါ်ဝယ် စိတ်ဆိုးမိခြင်း နှင့် သူ၏မာနစိတ်ဓာတ်ကြောင့်သာလျှင် ဂျွန်ကဲရစ်က ဗြိတိသျှရေတပ်က ပိတ်ဆို့ထားသော ကယ်ရစ်ဘင်ပင်လယ်အော်နှင့် ပင်လယ်ဓားပြတွေ ကျက်စားသောင်းကျန်းနေသော ပင်လယ်ကွေ့တို့ကို သူ၏သင်္ဘောကလေး နှင့် စွန့်စားလျက် ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဘာရာတေရီယန် ကျွန်းစွယ်တွင် သူတို့၏ဌာနချုပ်ပြုလုပ်လျက် ရှင်ဘုရင်သုံးထိုက်သည့် ကုန် ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးစုံကို ခိုးသွင်းနေသော ကုန်ခိုးသွင်းသမားများထံမှ လိုသမျှ ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံတို့ကို အကောက်အခွန် ဘယ်လိုမှမပေးရဘဲ ဝယ်ယူနိုင်သည့် အချိန်အခါဝယ် အကောက်ဘက်ဌာနမှတစ်ဆင့် တရားဝင်စွာ ကုန်သွင်းရောင်း ချရခြင်းမှာလည်း ဘယ်လိုမှ အကျိုးအမြတ်ရရှိနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

သို့နှင့်တိုင် ဂျွန်ကဲရစ်က ဘေးအန္တရာယ်မျိုးစုံတို့ကို စွန့်စားရင်ဆိုင် ပြီး အဲလီဘောက်အတွက် သူမ၏လက်ထပ်ပွဲတွင် ဝတ်ဆင်ရမည်ဖြစ်သော သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့်တကွ ပြင်သစ်ဧကရာဇ်နပိုလီယန်၏ စစ်အောင်နိုင်သော တပ်မတော်များက ဥရောပ၏ ရဲတိုက်ကြီးများမှ လုယူရရှိခဲ့ကြသော ခန့်ညား သည့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို သူ့သင်္ဘောတွင် တင်ဆောင်

သယ်ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သင်္ဘောဝမ်းတွင်းထဲမှ အဲလီဘောက်၏ ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသော သင်္ဘောသားတစ်စုအား သူ၏ လက်ထောက်အရာရှိ ဘန်းဆိုက်က အမိန့်ပေးအော်ဟစ်နေသံကို ပူအိုက် လှသည့် သူ၏ ကက်တင်အခန်းကလေးထဲမှနေ၍ ဂျွန်ကဲရစ်က ကြားရပေ သည်။ ပါရစ်မြို့တော်မှ အထူးမှာယူခဲ့သည့် သတို့သမီးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင် သည့်အခါတွင် အဲလီဘောက်၏မျိုးရိုးနာမည်မှာ ဒီအိုက်ဗီရီဖြစ်ပြီး ထို သတို့သမီးဝတ်စုံကို ချွတ်လိုက်သည့်အခါတွင် သူမ၏မျိုးရိုးနာမည်မှာ ဂေါဗက်ဇ်သို့ ပြောင်းလဲသွားရတော့မည်ဖြစ်ပေ၏။

ကက်ဘက်အခန်းကလေး၏ မျက်နှာအောက်တွင် အရှိန်ကြောင့် ထင်းရှူးဆီများပင် ပြန်တက်နေကြလေသည်။ ဂျွန်ကဲရစ်က သူ၏ဘယ် လက်တံတောင်ဆစ်မှ ဓားစူးဒဏ်ရာကို စည်းနှောင်ထားသော ပတ်တီးများကို ခွာချနေစဉ် သူ၏နီကြောင်ကြောင်နှင့် မည်းနက်သောဆံပင်များအောက်တွင် ပင် ချွေးတွေစို့ထွက်လာကာ မျက်စိထဲသို့ပင် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် ယိုစီးကျလာ ကြလေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ညဦးဆီက သူ့သင်္ဘော 'မေရီဂျေ' ကို ဆန်းပိုက် ပါဟူသောအမည်နှင့် ပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘောက တိုက်ခိုက်ခဲ့စဉ်က သူသည် ဤဓားဒဏ်ရာကို ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် နယူးအော်လင်းမြို့တော် ၌ သူ့ကိုယ်သူ ခုခံကာကွယ်နိုင်ခြင်း မရှိဟူ၍ လူသိမခံချင်ရကား သူ ဒဏ်ရာ ရခြင်းကို သူ့သင်္ဘောသားများကိုပင် အသိမပေးခဲ့ချေ။

ထိုစဉ်ကဆိုလျှင် သူ့သင်္ဘောအား သာမန်ကုန်သင်္ဘောကလေး တစ်စီးပဲဟု ထင်မှတ်ကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် ပင်လယ်ဓားပြများမှာ သူ့ သင်္ဘောတွင်ပါလာသည့် အမြောက် ၈ လက်၏ တစ်ပြိုင်နက် ပစ်ခတ်လိုက် ခြင်း၏ ဒဏ်ချက်ကို ခံစားရသည့်အခါတွင် သူတို့၏တစ်သက်တာ၌ အကြီး ကျယ်ဆုံးသော အံ့အားသင့်မှုကို ခံစားလိုက်ကြရပေမည်ဟု ကဲရစ်က ယုံကြည်မိပေ၏။ ဤတိုက်ပွဲတွင် ပင်လယ်ဓားပြများက သင်္ဘောချင်းပူးကပ် ပြီး မေရီဂျေသင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ရောက်တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြရာဝယ် အမြောက်ဒဏ်ချက်မိပြီး ၎င်းတို့သင်္ဘောမှာ ပေါက်ကွဲနစ်မြုပ်သွားခဲ့ရ၏။ ကဲရစ်၏ဘက်မှာတော့ လူနှစ်ယောက် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ကြသည်။ ကျဆုံးခဲ့သော ပင်လယ်ဓားပြတွေအထဲမှ သုံးယောက်သောသူ၏ အလောင်းကောင်များကို

ကဲရစ်က ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားမှ ရွက်ကိုင်းသစ်သားတန်းတစ်ခုဝယ် ခြေထောက် မှနေ၍ ဇောက်ထိုးချည်နှောင် တွဲလောင်းချပြီး ယူဆောင်လာခဲ့လေသည်။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်ဝယ် အလောင်းကောင်များကို ငှက်များက ထိုးဆွခဲ့ကြ သော်လည်း ရုပ်ဖမ်းနိုင်သေးပေ၏။ အလောင်းကောင်တစ်ကောင်၏ အိတ် ထဲတွင်တော့ ၎င်းမှာ ဒွန်လူးဝစ်ဒီဖွန်ဆီကာဝိုင် ဂေါဗက်ဇ်ဝိုင်ကာတာဂျီနာ ဟူ၍ ရှည်လျားလှသော နာမည်နှင့် စပိန်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ဖော်ပြသည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ရ၏။

ဤနာမည်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ထိုအလောင်းကောင်မှာ အဲလီဘောက် က လက်ထပ်တော့မည့် ရောင်းဂေါဗက်ဇ်၏ အမျိုးအဆွေဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ ယူဆစရာရှိနေပေသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ကဲရစ်အတွက်တော့ ကျေနပ် စရာပင် ဖြစ်ပေ၏။ နဂိုကမှ အဲလီဘောက်၏ ကြင်ယာလောင်းကို သူက သဘောမတွေ့နိုင်အောင်ဖြစ်နေမိရာ ယခု ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက်မှာ သူ၏ အမျိုးအဆွေဖြစ်နေသည်ဆိုပါက သူ့သဘောမတွေ့မှုမှာ အဲလီဘောက် အတွက် ပို၍ လေးနက်လာရမည်ဖြစ်ပေ၏။

အဲလီဘောက်၏ မိဘများနည်းတူပင် နယူးအော်လင်းမြို့တော်က လူတစ်ယောက်ကို ဆုံးဖြတ်ရာဝယ် မျိုးရိုးဇာတိကိုသာ အဓိကထားလေ့ရှိ၏။ ဂေါဗက်ဇ်ကား နယူးအော်လင်းမြို့တော်၌ဆိုလျှင် တိုင်းရင်းသားဖြစ်သည့် ခရီရိုလီမျိုးရိုးအထဲတွင် အဆင့်အတန်း အမြင့်ဆုံးသော မျိုးရိုးပင် ဖြစ်ပေ သည်။ ဂေါဗက်ဇ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း မျိုးမာန အလွန်တက်ကြွထက်သန်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ မည်သူ၏အစော်အကားကိုမှ တထစ်ကလေးပင် မခံသူ ဖြစ်လေသည်။ သူ့အား တစ်စုံတစ်ယောက်က စော်ကားလိုက်ပြီဟု စိတ်ထဲ တွင် ထင်မှတ်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ထိုလူအား တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်ဖို့ကို ချဲလင်း(ချ)လုပ်ချိန်းဆိုတတ်ပေ၏။ ဓားဖြင့်လည်း ကောင်း၊ သေနတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်ရာဝယ် အခြားလူ တွေလို သွေးတစ်စက်ထွက်ရုံနှင့် ကျေနပ်တင်းတိမ်သူလည်းမဟုတ်။ တစ်ဖက်လူကို အသေသတ်ရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်ပေသည်။ ယှဉ်ပြိုင်သတ် ပုတ်တိုင်းလည်း သူကသာလျှင် အနိုင်ရခဲ့ပေ၏။ သို့နှင့်တိုင် အကယ်၍ အဲလီဘောက်၏စိတ်ကို ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိမည်ဆိုပါက ကဲရစ်သည်

ဂေါဗက်ဇ်အား ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်ဖို့ အဆင်သင့်ပင်ရှိနေကာ မိမိ၏ နှလုံးအားကို ဂေါဗက်ဇ်၏ သေနတ်ကျည်ဆန်က ဖောက်ထွင်းသွားခဲ့သည့်တိုင် ၎င်းအား ပြန်၍ အသေသတ်နိုင်သည်အထိတော့ မိမိ၏ အသက်ကို ဆက်လက်ချုပ်တည်းထားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိလေသည်။

သို့ရာတွင် အဲလီဘောက်က ဂေါဗက်ဇ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူမ၏ စိတ်သဘောထားကို ပြောင်းလဲလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း ကဲရစ်က မမျှော်လင့်မိပေ။ အမှန်ကတော့ ဂေါဗက်ဇ်မှာ မျိုးရိုးဇာတိမြင့်မားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်တိုင် ၎င်း၏ လုပ်ငန်းများမှာတော့ သိပ်ပြီး မြင့်မားလှခြင်း မရှိသည်ကို အဲလီဘောက်က နဂိုကတည်းက သိပြီးဖြစ်နေပေမည်။ ဂေါဗက်ဇ်နှင့် လက်ထပ်ရန် စာချုပ်ချုပ်ဆိုဖို့ကို သူမဖခင်အား သဘောတူညီမှုပေးခဲ့စဉ် ကတည်းကပင် ဂေါဗက်ဇ်မှာ နယူးအော်လင်းမြို့တော်၏ လူသောင်းကျန်းများ ကျက်စားရာရပ်ကွက်ဖြစ်သော 'ညွှဲကြီး' ဟု ခေါ်ကြသည့် အရပ်နှင့် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် ပြည့်တန်ဆာအိမ်များ ပိုင်ဆိုင်ထားသည်ဆိုသည့် အချက်ကို ဧကန်မှချသိရှိထားရပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဤအချက်မှာ ခရီရိုလီ လူကြီးလူကောင်းကလေးများ၏ ဖက်ရှင်ကျနေသော လုပ်ငန်းခလေ့တစ်ရပ် ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း ဝန်ခံရမည်သာ ဖြစ်လေ၏။

ကဲရစ်သည် သူ့ဒဏ်ရာမှ ပတ်တီး နောက်ဆုံးအရစ်ကို ဖြေလိုက်ပြီးနောက် ဒဏ်ရာကြီးကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်၍ ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားမိလေသည်။ အနာမှာ ဟောက်ပက်ကြီးဖြစ်နေကာ တဆစ်ဆစ် ကိုက်နေပေသည်။ နာကျင်ခြင်းသည် သူ့လက်ချောင်းများဆီသို့ လည်းကောင်း၊ သူ့လက်မောင်းဆီမှ ပခုံး၊ လည်ပင်းဆီသို့လည်းကောင်း ပျံ့နှံ့၍ တက်လာလေ၏။ အနာဆိပ်တက်ပြီး အကြောကိုင်းကာ သေဆုံးသွားရမည်ကို သူက ကြောက်ရွံ့မိလေသည်။ ဤသို့သော ဆိုးဝါးသော သေခြင်းနှင့်သေရမည်ဆိုပါက မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် သေရခြင်းသာ ဖြစ်တော့ပေမည်။

သူ့သဘောထားများကား အတော်ကလေး မကျေနပ်ဖြစ်လျက် ရှိနေကြပေသည်။ သူတို့မှာ မိန်းမများနှင့် ပျော်ပါးကြရဖို့ကို မွတ်သိပ်လျက် ရှိစေကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သဘောကို နောက်လေးငါးနာရီ

အတွင်း ဆိပ်ကမ်းမှပြန်၍ ခွာမည်ဖြစ်ရကား ကဲရစ်က ၎င်းတို့ကို ကုန်းပေါ်သို့ တက်ခွင့်မပေးခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့မှာ မကျေမနပ်နှင့် စိတ်ညစ်လျက် ရှိနေကြကြောင်းကို ကဲရစ်က ကောင်းစွာသိထားလေ၏။

ကက်ဘင် အခန်းတံခါးကို အပြင်ဘက်မှ ခေါက်လိုက်သံကြားရ သည့်အခါတွင် ကဲရစ်က စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီး သက်ပြင်းချမိလေ သည်။ တံခါးလာခေါက်သူကား သူက ပတ်တီးအသစ်ပြန်ပတ်သည့်အခါ တွင် အနာနှင့်ကပ်မနေရန်အတွက် သုတ်လိမ်းဖို့ အမဲဆီကို ရှာခိုင်းလိုက် သည့် သူ့အစေခံ မွတ်(ရှ)ပင် ဖြစ်ပေမည်။ ကဲရစ်သည် ခွာချထားသော ပတ်တီးကို ကပျာကယာ ဖွက်ထားလိုက်ကာ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေ သည်။ သူ့ဒဏ်ရာအကြောင်းကို သူ၏ လက်ထောက်အရာရှိ ဘန်းဆိုက်ဒ် ကပင် မသိချေ။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည့်အခါတွင် သူ့အစေခံ မွတ်(ရှ)ပင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဆန်တိုဒိုမိဂန်နယ်သားတစ်ယောက် ဖြစ် သော လူညိုကလေး မွတ်(ရှ)ကပင် ကဲရစ်အား သာမန်လူတွေက သုံးစွဲကြ သည့် ပြင်သစ်နှင့် စပိန်ဘာသာစကား အသုံးအစွဲတို့နှင့် ကပ္ပလီနှင့် လူဖြူကလေးတို့၏ စကားအသုံးအနှုန်းများကို သင်ကြားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။ သို့ရာတွင် ကဲရစ်အား စကားပြောဆိုသည့်အခါတွင်မူ ၎င်းက အဆင့် အတန်းမြင့်သော အဇီစကား အသုံးအနှုန်းတို့ဖြင့်သာ ပြောဆိုတတ်ပေ၏။ ယခု သူသည် သူ ရှာဖွေရရှိလာသော အမဲဆီကို သစ်သားအစကလေး ပေါ်တွင် တင်ယူလာခဲ့ရာက “မီးဖိုခန်းထဲကို အောင်အောင်မြင်မြင် ခရီးသွားခဲ့ နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မွတ်ရှ်၏ အကူအညီနှင့် ကဲရစ်သည် ကုန်းပေါ်သို့တက်ရန် အဝတ် အစားများ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကာ သူ့ခါးစည်းပဝါကြားထဲသို့ ယမ်းနှစ်ခါထိုး ထားသည့် ပစ္စတိုသေနတ်ကို ထိုးထည့်လိုက်ပြီး လက်က တုတ်ဓားကို ကိုင်ဆောင်ကာ ကက်ဘင်အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ အပူဒဏ်နှင့် ဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့် သူလမ်းလျှောက်သည့်အခါတွင် အနည်းငယ် ယိမ်းယိုင်နေမိလေသည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်လာရပြီ။ လတ်ဆတ်သောလေကို ရှူရှိုက်ရတော့မှပင် သူသည် အနည်းငယ် ခွန်အား တိုးတက်လာကာ ဣန္ဒြေမပျက် သူထုံးစံအတိုင်း သင်္ဘော၏ ရွက်များနှင့်

သင်္ဘောသားများအား စစ်ဆေးသည့်အနေနှင့် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်နိုင်လေ၏။

သင်္ဘောက မြစ်ရိုးအတိုင်း အဝိုင်းဆန်တက်ခဲ့သည်မှာ လခြမ်းဟု ခေါ်ကြသော မြစ်ကွေ့သို့ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ မြစ်ထဲတွင် ကား လှေများ၊ သင်္ဘောများ အမျိုးစုံကို တွေ့ရနိုင်ပေ၏။ မိုးမခပွင့်များ စိတန်းပေါက်ရောက်နေသော မြစ်ကမ်း တာရိုးကြီး၏ ဟိုမှာဘက်တွင်ကား မြို့တော်၏ အိမ်ခေါင်မိုးများကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ မြစ်ကမ်းတာရိုး၏ သည် မှာဘက်တွင်ကား မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် စုန်ချည်ဆန်ချည် ကူးသန်းသွားလာ ကြသော လှေပြားကြီးများ၊ တံကင်းကြီးများနှင့် ကုန်တင်လှေကြီးများတို့သည် အစီအရီ ဆိုက်ကပ်လျက် ရှိနေကြလေသည်။ ဟိုနားသည်နားတွင်တော့ ပြည့်တန်ဆာ လှေရုံကြီးတစ်စီးတလေကို တွေ့ရနိုင်ပေသည်။

မြို့တော်၏ အညစ်အကြေးအနံ့အသက်များသည် မြစ်ထဲမှနေ၍ ခွေးသေကောင်ပုပ်တို့၏ အနံ့အသက်များနှင့်ရောယှက်ကာ သင်္ဘောဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ခွေးသေကောင်ပုပ်အနံ့သာမက လူသေကောင်ပုပ်၏ အနံ့လည်း ပါဝင်ချင် ပါဝင်လိမ့်မည်ဖြစ်လေသည်။ လူတစ်ယောက် သည် ပိကာယွန်းကြေးနီပြားတစ်ပြားနှင့် အရက်တစ်ခွက်နှင့် မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုရနိုင်သော 'ညွှဲကြီး' ရပ်ကွက်တွင် တစ်ညလျှင် ပျမ်းမျှခြင်း အားဖြင့် လူတစ်ယောက် အသတ်ခံရသည်ဟူ၍ မြို့တော်ကို အမေရိကန် တွေက ပိုင်ဆိုင်သည့်အခါတွင်မှစ၍ သိရှိခဲ့ရပေသည်။ မြို့တော်၏ ပုလိပ် အဖွဲ့က ထိုညွှဲကြီးအရပ်သို့ ဘယ်တော့မှ ခြေချခြင်းမပြုကြပေ။ တစ်ခါတွင် လူသေအလောင်းတစ်လောင်းသည် ထိုအရပ်မှ လမ်းတစ်လျှောက်ပေါ်တွင် နှစ်ရက်တိတိရှိနေခဲ့သည်ကို ကဲရစ်က မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးလေ၏။

ယခုလောလောဆယ်၌ဆိုလျှင် မြို့တော်၏ အနံ့အသက်များကို ကဲရစ်က ခံနိုင်ရည်မရှိရကား ခေါင်းထဲ၌ မူးနောက်နောက်ကြီး ဖြစ်လာမိ သည့်အတွက် သင်္ဘောသားများ မရိပ်မိအောင် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် အမှိုက် သရိုက် ရှိ မရှိ စစ်ဆေးသည့်အလား စည်ပိုင်းကြီးတစ်လုံးတွင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ ကို ထိန်းမှီထားလိုက်ရလေသည်။ အမှန်ကတော့ မေရီဂျေသင်္ဘောကလေး ကား အမြဲတစေ အမှိုက်သရိုက် အညစ်အကြေးနှင့် ကင်းရှင်းကာ သန့်ရှင်း

သပ်ရပ်သည့် သင်္ဘောကလေးသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုဆိုလျှင်လည်း ပကတိသန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေကာ ပင်လယ်ဓားပြများနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရစဉ်က ခံစားခဲ့ရသည့် အပျက်အစီးများကိုပင် ပြန်လည်ပြင်ဆင်ပြုပြင်ပြီးသား ဖြစ်နေပေသည်။

မူးနောက်ခြင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အခါတွင်မှ ကဲရစ်သည် သူ့ကိုယ်ကို မတ်မတ်တောင့်တောင့်ကြီးထားကာ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သော သင်္ဘောသားတွေအား အဝတ်ပုခက်ကြီးများနှင့် သိပ်ထားရာ သင်္ဘောခါးပိုင်းဆီသို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။ သင်္ဘော၏ ထမင်းချက်က လူနာတွေအပေါ် ယင်မအုံစေရန် ယပ်ခတ်ပေးနေရလေသည်။ ကဲရစ်၏ ပထမလက်ထောက်အရာရှိဖြစ်သူ လန်းဖိုးဒ်မှာ ဦးခွံအက်အောင် အရိုက်ခံခဲ့ရသည်ဖြစ်ရကား ယခုဆိုလျှင် ခေါင်းကို ဟိုတက်ယမ်း သည်ဘက်ယမ်းနှင့် သူ၏ညစ်ပတ်နေသော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေကြားမှနေ၍ တတွတ်တွတ် ယောင်ယမ်းနေပေ၏။ အခြားသူတစ်ယောက်ကတော့ လူသေလိုပင် ငြိမ်သက်နေ၏။ ၎င်းမှာ ဒုတိယလက်ထောက်အရာရှိအား ချိန်၍ထိုးလိုက်သော လှံသွားကို ပခုံးတွင် ဝင်၍ ခံခဲ့ရ၏။ ပင်လယ်ဓားပြများက သင်္ဘောပေါ်သို့တက်၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့စဉ်က အရာရှိများအား အရင်ဦးဆုံး သုတ်သင်နှိမ်နင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြပေ၏။

“ကုန်းပေါ်ရောက်တော့ လူနာတွေကို ကြည့်ဖို့ပါ ဆရာဝန်တစ်ယောက် လွှတ်လိုက်မယ်၊ ဥတုချိန်တဲ့ ပြဒါးတိုင်ကတော့ နောက်ထပ်ပြီး လက်မတစ်စိတ်လောက်ကျသွားပြန်ပြီ၊ ဒီတော့ မိုးများရွာလို့ရှိရင် မိုးမစိုနိုင်တဲ့နေရာကို သူတို့ကို ရွှေ့ထား၊ ကျုပ်ပြောတာကို ကြားရဲ့လား... မစ္စတာဘန်းဆိုက်”

လူနာများအား စောင့်ကြည့်နေသည့် ထမင်းချက်အား မှာကြားလိုက်ပြီး သူညွှန်ကြားချက်များကို ဒုတိယလက်ထောက်အရာရှိအားလည်း အသိပေးသောအားဖြင့် လှမ်း၍အော်လိုက်လေသည်။ ကြီးထွားပြီး အမွှေးထူလှသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးနှင့် ဘန်းဆိုက်ကား သင်္ဘောဝမ်းတွင် ကုန်လှောင်ဝန်းကိုဖုံးထားသည့် ပျဉ်ချပ်ကြီးများကို ဖွင့်နေသည့် သင်္ဘောသားတွေအား ကြည့်နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးသာလျှင် သူ့ကပ္ပတိန်အား လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် ပကတိအေးဆေးစွာနှင့်ပင် ‘ကောင်းပါပြီ’ ဟု

ပြောလိုက်ကာ အနည်းငယ်ရပ်ထားပြီးနောက်မှ 'ဆရာ' ဟူသော စကား နှစ်လုံးကို ဖြည့်စွက်အဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။ ကဲရစ်က သူ့အား မျက်မှောင် ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ခြင်းကို မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ ၎င်းသည် ရွက်တိုင် ထိပ်ဆီသို့ မော်ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ သင်္ဘောသားများအား လှမ်း၍ အော်ငေါက်ကြိမ်းဝါးနေလေ၏။

ဘန်းဆိုက်ကား မကြာခဏ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နှင့် မပျော်ပါးရလျှင် သူ့အား မနည်းကြီး နိုင်နင်းအောင် ဆက်ဆံရသော လူ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းမှာ သင်္ဘောသားများကို အနိုင်နင်းဆုံး အုပ်ထိန်းခိုင်းနိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်ရကား ကဲရစ်က ၎င်း၏ချို့ယွင်း မှုတချို့တလေကို လျစ်လျူရှုထားရလေ၏။ အကယ်၍ ၎င်းသည် ပညာ ဆက်လက်ဆည်းပူးပြီး အမိန့်များကို နာခံနိုင်မည်ဆိုပါက သင်္ဘောကပ္ပတိန် လက်မှတ်ကို တစ်နေ့နေ့တွင် ရနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ယခု သူ၏ လက်ငင်းအခြေအနေအားဖြင့်တော့ သူက သင်္ဘောတစ်စီးကို အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲ နိုင်ဖို့မှာ ပုန်ကန်ထကြွ တိုက်ခိုက်လုယူမှသာလျှင် ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည် ဖြစ်ပေ ၏။ အင်းလေ... တစ်နေ့နေ့ကျရင်တော့ ဒီအမောင်ဟာ သည်းမခံနိုင်အောင် တရားလွန်လာရင် သင်္ဘောရှေ့ပိုင်းမှာ ကျောစုတ်အောင်ရိုက်ပြီး ဆုံးမရမှာပဲ ဟူ၍ ကဲရစ်က တွေးလိုက်မိလေ၏။

သူတို့သည် နေရာကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိသည့် မြစ်လယ်မှ တစ်နေရာ တွင် သင်္ဘောကို ကျောက်ချထားလိုက်လေသည်။ အကောက်ဌာနမှ ကျန်းမာ ခြင်းစစ်ဆေးသည့် လှေကလေးကား သူတို့သင်္ဘောတွင် ရောဂါပါလာခြင်း ရှိ၊ မရှိ စစ်ဆေးရန် ဦးတိုက်လာနေလျက် ရှိနေသည်။ အကောက်လှေကလေး ၏ ရွက်အားကို လှော်တက်များဖြင့် ဖြည့်စွက်ပေးနေကြသည့် ကပ္ပလီနီကရီး များ၏ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားပြောနေသံများကို ကဲရစ်က ကြားရလေသည်။ ပြီးတော့ လှေကလေးပေါ်တွင် ပါလာသည့် ဆိပ်ကမ်းမှူး ကိန်းတပ်က မိမိသင်္ဘောရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားတွင် တွဲလောင်းချိတ်ဆွဲထားသော ပင်လယ်ဓားပြ အလောင်းကောင်သုံးကောင်အား ညွှန်ပြနေသည်ကိုလည်း ကဲရစ်က တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။ လှေကလေးသည် ရွက်ကို သိမ်းလိုက်ပြီး နောက် သင်္ဘောဦးမှာ ကပ်လိုက်၏။ မကြာမီမှာပင် ဆိပ်ကမ်းမှူးကိန်းတပ်မှာ

(၂)

အဲလီဘောက်နှင့် သူမ၏သခင်တို့က သင်္ဘောဆီသို့ လာ၍ ကြံကြ
မည်ကို ကဲရစ်က စိုးရိမ်မိလေသည်။ သူမအကြောင်းကို စဉ်းစားတွေးတော
မိပြီး ခံစားရသည့် စိတ်ဒဏ်ချက်က တကယ်ပင် လူတစ်ယောက် ခံစားနိုင်
သမျှ ပြင်းထန်နေပြီဖြစ်လေရာ သူမအား လူကိုယ်တိုင် တွေ့ရမည်ဆိုလျှင်
သည့်ထက်ပို၍ ဆိုးရွားတော့မည်ဖြစ်သည်ကို သူက ကောင်းစွာ နားလည်
ထားမိလေ၏။

အကောက်လှေကလေးသည် အလောင်းများကို တင်ဆောင်လျက်
သင်္ဘောမှပြန်၍ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ကဲရစ်ကလည်း
သူ့လှေကလေးကို ရေသို့ချရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ မြို့ပေါ်တွင်
သူ့အား အကြွေးပေးစရာရှိသည့် ကုန်သည်နှစ်ယောက်အား အမေရိကန်
အပိုင်းတွင် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး အခြားကိစ္စများကို ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် သင်္ဘော
ပေါ်မှ အဲလီဘောက်၏ မင်္ဂလာကုန်ပစ္စည်းများကို ကုန်းပေါ်သို့ချပြီးသည်
အထိ သူ့တွင် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိနေလိမ့်မည်ဖြစ်ပေ၏။

လှေထဲသို့ဆင်းသည့်အခါတွင် သူ့လက်မောင်း၌ ဘယ်လိုမှ
ဒဏ်ရာမရှိလေဟန်နှင့် မနည်းကြီး ကြိတ်မှိတ်ကြိုးစား၍ ဟန်ဆောင်ထားရ
လေသည်။ လှေကလေးဖြင့် ကမ်းသို့ကပ်ခဲ့ရာတွင် ပါလာသည့် ကုန်ပစ္စည်း

များကို လွှဲပြောင်းလက်ခံရန် လာနေသော အဲလီဘောက်၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ဒီအိုင်ဗီရီ၏ ကိုယ်စားလှယ်ပါလာသည့်လှေနှင့် ဆုံမိကြလေသည်။ ကဲရစ်က ၎င်းအား သင်္ဘောဆီသို့သာ လက်ယမ်းပြလိုက်ကာ သူ့လှေကို ကမ်းသို့ ဆက်လက်လှော်ခိုင်းစေလေ၏။ မြစ်ထဲတွင်ကား ဈေးသည်များ၏ လှေများ နှင့် ဖြတ်သိပ်ရှုပ်ယှက်ခတ်နေလေသည်။ ဆိပ်ကမ်း၌ လှေကို ဆိုက်ကပ်မိ သည့်အခါတွင် ကဲရစ်က ကုန်းပေါ်သို့တက်လိုက်ပြီး လှေကိုတော့ သင်္ဘော ဆီသို့ ပြန်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကမ်းပေါင်တာရီးကြီးပေါ်နှင့် ကမ်းစပ်တွင် ဆိုက်ကပ်ထားသည့် ပြည့်တန်ဆာလှေကြီးများပေါ်တွင်ကား ဇိမ်မယ်ကလေးများက လမ်းသွားလမ်းလာများကို အမျိုးမျိုး ချောမြို့ခေါ်ငင် လျက် ရှိနေကြလေသည်။

ကဲရစ်သည် တာရီးကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။ လှေတစ်စီးပေါ် မှ မိန်းမတစ်ယောက်က-

“လာလေရှင့်... လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်က အလိုရှိသမျှကို ဖြေဖျော်နိုင်ပါတယ်တော့”

ဟူ၍ ကဲရစ်အား လှမ်း၍ အော်ဟစ် အမဲဆွယ်လိုက်လေသည်။ ကဲရစ်သည် သူ့လှေပေါ်မှ သင်္ဘောသားများက ထိုမိန်းမအား ပြုံးဖြဲဖြဲကြီးတွေ ဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်ကို မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြင့် နှင်ထုတ်လိုက်ရလေသည်။

ပြည့်တန်ဆာလှေတွေမှ မြောက်မြားစွာသော ဇိမ်မယ်ကလေးတွေ မှာ ပူအိုက်လှသော လှေဝမ်းအတွင်းမှ အခန်းငယ်ကလေးများတွင် မနေနိုင် ကြသဖြင့် ၎င်းတို့၏အိပ်ရာခင်းများကို အပေါ်သို့ယူဆောင်လာကြပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်၌ပင် ဧည့်သည်များအား ဖြေဖျော်အသုံးတော်ခံလျက် ရှိနေကြ လေသည်။ ဒါကို ဘေးကလူများက နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်နှင့် အော်ဟစ် အားပေးနေကြလေ၏။ ဤသို့သော လှေအချို့တို့ဖြင့်ပင် အဲလီဘောက်က လက်ထပ်တော့မည့် ခရီရိုလီ လူကုံထံရောင်း ဂေါဗက်ဇိက စီးပွားရှာဖြစ်ထွန်း ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ခရီရိုသီ တိုင်းရင်းသားများအတွက်တော့ ဤလုပ်ငန်းမျိုးမှာ ရှက်စရာမဟုတ်ချေ။ ပြည့်တန်ဆာမများမှာ ၎င်းတို့၏ လုပ်ငန်းမှ ရရှိသောကြေးငွေများကို တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ အခွန်

ဆက်သကြရမည်သာ ဖြစ်လေရာ ထိုလူမှာ အမေရိကန်လူရိုင်းတစ်ယောက် ထက် မိမိတို့ ခရီရိုလီလူကုံထံတစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းက ပိုမို၍ သင့်တော် လျောက်ပတ်ခြင်းရှိပေသည်ဟု ၎င်းတို့က ယူဆကြလေ၏။ ခရီရိုလီ လူကုံထံတွေထဲမှ မြောက်မြားစွာကပင် ဤမကောင်းမှုလုပ်ငန်းများ ကျက်စား ရာ ညံ့ကြီးရပ်ကွက်မှ ၎င်းတို့ ပိုင်ဆိုင်သော မြေနေရာများကို နယူးအော်လင်းစ် မြို့တော်အား ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် မင်းအဆက်ဆက်တွင် လက်မလွတ်ဘဲ ကုတ်ကတ်၍သာ ထားရှိခဲ့ကြပြီး မိမိတို့ မြေနေရာများကို အသုံးပြုနေသော မကောင်းမှုလုပ်ငန်းများထဲမှ လက်ခံရရှိသော အခွန်အကောက်ကြေးငွေနှင့် စီးပွားဖြစ်ထွန်းလျက်ရှိကြကာ ၎င်းတို့နောက်မှ မြို့တော်တွင် လာရောက် အခြေစိုက်ကြသော အမေရိကန်များအား အဖက်မတန်သော အရိုင်းအစိုင်း တွေဟူ၍ မှတ်ယူသွေးကြီးနေကြလေ၏။

ကဲရစ်သည် သူ၏ တုတ်ဓားမှ ဓားသွားကလေးကို အပြင်သို့ စပရင်နှင့် တွန်းထုတ်ပေးလိုက်နိုင်မည့် ခလုတ်ကလေးပေါ်တွင် လက်မကို အဆင်သင့်တင်ကာ ဈေးသည်များ၊ ကုန်သည်များနှင့် ရှုပ်ထွေးဆူညံလျက်ရှိ သော လမ်းကြီးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့လေ၏။ သူကား အရပ် ၆ ပေမျှရှိပြီး ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နှင့် ပိန်ပါးသောကိုယ်ခန္ဓာ ရှိလေသည်။ သူ့အား ရုပ်ချော သည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း အခြားသော ယောက်ျားတွေက မနာလိုစရာ အားကျစရာဖြစ်သော၊ မိန်းမတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်သော ထူးခြားသည့် ညှို့့ဓာတ်ရှိသူဖြစ်လေ၏။ သူက လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ရာတွင် အရက်ဆိုင်များမှ စားပွဲထိုးမိန်းကလေးများက သူ့ကို သဘောကျစွာ ကြည့်ရှု ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်ကြလေသည်။

နယူးအော်လင်းစ်မြို့တော်ကား ရောဂါမျိုးစုံ ထူပြောလာသည်နှင့် အမျှ ဆရာဝန်၊ ဆေးဆရာများကလည်း မြောက်မြားစွာနှင့် မျိုးစုံအောင် ရှိနေပေ၏။ အထိုက်အလျောက် စိတ်ချရနိုင်သော ဆရာဝန်များမှအပ၊ ဆေး ဆရာ အတုအယောင်များ၊ ပယောဂဆရာများ၊ မှော်ဆရာများ စသည်ဖြင့် နတ်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် သေခြင်းကို တွန်းလှန်ရှောင် ဖယ်နိုင်သော ဆေးကုနည်းကအစ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမဆို ညှို့့ယူနိုင်သော စန်းပွင့်ပီယဆေးနည်းအဆုံး ဆေးအမျိုးမျိုးလည်း ရရှိနိုင်ပေ၏။

ကဲရစ်သည် သူ၏ အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်သော အမေရိကန်လူမျိုး ပွဲစားတစ်ယောက်ထံမှ စိတ်ချရသော ဆရာဝန်နှစ်ယောက်၏ နာမည်ကိုရရှိခဲ့ကာ ပထမဆရာဝန်အား သူ့သင်္ဘောသို့ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သော လူနာနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှုရန် စေလွှတ်လိုက်ပြီး ဒုတိယဆရာဝန်ထံတွင် သူ့လက်က ဓားဒဏ်ရာကိုပြကာ ဆေးဝါးထည့်ရလေသည်။ ဆရာဝန်သည် ငွေဒေါ်လာတစ်ပြားတောင်းပြီး မြို့နေသောဒဏ်ရာကို ဖောက်ထုတ်လိုက်ကာ အနာခေါင်းကြီးကို ဝီစကီအရက် လောင်းထည့်ဆေးကြောပေးခြင်းဖြင့် ပြည်မတည်၊ အဆိပ်မတက်စေရန် ကာကွယ်ပေးလိုက်၏။ ပြီးနောက် အနာကျက်စေရန်အတွက် အနာတွင်အုံရန် အကောင်းဆုံးဆေးဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ ကြိုးပေးသတ်ခံရသည့် ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းခွံတွင် ပေါက်နေသော ရေညှိများမှ ခြစ်ယူထားသော ရေညှိဖတ်များကို စက္ကူတစ်ရွက်နှင့် ထုပ်၍ ပေးလိုက်လေသည်။ ကဲရစ်တွင်ကား ဆေးထည့်သည့်ဒဏ်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာမှ တစ်စစ်စစ်ပြန်၍ ကိုက်လာမိကာ နာကျင်ခြင်းသည် သူ့လက်တစ်ဖက်လုံးကိုသာမက လည်ပင်းနှင့် ဦးဆက်အထိသို့ပျံ့နှံ့၍ လာလေသည်။

ဆရာဝန်ထံမှထွက်ခဲ့ပြီး မြို့တော်ဟောင်းအပိုင်းသို့ ကူးသည့် တူးမြောင်းမှ တံတားကို ရှာဖွေနေသည့်အထိပင် ကဲရစ်မှာ နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားနေရလေ၏။ ဆရာဝန်ပေးလိုက်သော ရေညှိဆေးထုပ်ကို သူက တူးမြောင်းထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် အဆင်သင့်တွေ့ရသော မြင်းလှည်းတစ်စီးကို အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

သူတွေ့လိုသည့် ကုန်သည်တစ်ယောက်ကား ကျွန်တွေကို လေလံပစ် ရောင်းချသည့်ဈေးကြီး၌ ကပ္ပလီကျွန်အချို့ကိုဝယ်ယူရန် ထွက်သွားသည်ဟု ၎င်း၏စာရေးတစ်ယောက်ထံမှ သိခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ ကဲရစ်သည် ဈေးကြီးဆီသို့ မြင်းလှည်းကို မောင်းခိုင်းလိုက်၏။

ဈေးကြီးကား တာရီးကြီးတစ်ဖက်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ရှိလေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကဲရစ်သည် ဘုရားဝတ်ပြုရန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ဝင်ရောက်လေ့ရှိခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ သူသည် ဝင်ချင်စိတ် မရှိတော့ချေ။ အကြောင်းမူကား ဤဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး

အတွင်း၌ပင် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က သူသည် မိမိကိုယ်မိမိ အရူးဖြစ်စေသော အမှားတစ်ရပ်ကို ပြုလုပ်မိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်ကဆိုလျှင် သူသည် နောက်ကလိုက်လာခဲ့သော ဗြိတိသျှ စစ်သင်္ဘောတစ်စီး၏ ရန်မှ သူ့သင်္ဘော ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကို ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ ဘုရားမယ်တော် အား မီးပူဇော်ရန် ရောက်လာခဲ့ပေသည်။ ဘုရားမယ်တော်၏ ရုပ်ပွားတော် ရှေ့ဝယ် ရပ်ကာ သူ ပူဇော်ထွန်းညှိခဲ့သော ဖယောင်းတိုင်ကို ကြည့်နေမိစဉ် သူ့နောက်မှ လူတစ်ယောက် ရောက်နေကြောင်းကို သတိပြုလာမိခဲ့လေ သည်။ သူက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည် ကို တွေ့လေ၏။ အပေါ်မှ ထိုးဆင်းလာနေသော ပျော့ညံ့သည့် အလင်းရောင် နှင့် ဘုရားစင်မှ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်များ ဟပ်နေသော သူမမှာ မယ်တော် ၏ ရုပ်ပွားတော်က အသက်ဝင်လာခြင်းပေလားဟု ထင်မှားစရာပင် ဖြစ်နေခဲ့ ပေသည်။

“ရှင်... ရှင်ဟာ ကပ္ပတိန် ကဲရစ် မဟုတ်လား”

ဟု သူမက ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် မရဲတရဲ စတင်၍ မေးလိုက်လေ သည်။

သူက သူမကို သိနေသည်ဟု သူမက ထင်မှတ်နေကြောင်းမှာ ထင်ရှားနေပေသည်။ သူမကား အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်မျှသာရှိပြီး သူမ၏ ကျယ်ဝန်းသော အညိုရောင်မျက်လုံးများကို ထောက်ရှုရလျှင် အပျိုရိုင်း ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူစရာရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ဖူးပွင့် ခဲ့ပြီဖြစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပေါင်တံများနှင့် ဝိုင်းဝန်းလုံးကျစ်သည့် ရင်သားများတော့ရှိနေပြီလည်းဖြစ်သည်ကို ကဲရစ်က သတိပြုမိလေသည်။

ကဲရစ်က သူမအား မမှတ်မိဘဲ ငေးကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် သူမမှာ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးများ ဖြန်းတက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအခါမှာ ပင် ကဲရစ်က သူမ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်ကြောင်းကို အမှတ်ရလာမိလေ၏။

“ဪ... ဟိုအရင်တစ်ခေါက်တုန်းက ပါရစ်မြို့တော်က ကျုပ် ဖိနပ်နီကလေးတွေ ဝယ်ယူလာပေးခဲ့တဲ့မိန်းကလေးပဲ မဟုတ်လား”

ဟုတ်ပေသည်။ သူမကား ကုန်သည်ကြီးလက်စံတင့်ဒီအိုက်မိရီ၏

သမီးကလေးပင် ဖြစ်ချေသည်ဟု ကဲရစ်က အမှတ်ရလာမိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သူမ၏ နာမည်မှာ ဘယ်လိုဆိုသည်ကိုတော့ သူက ပြန်၍ အမှတ်ရမိခြင်း မရှိတော့ပေ။ ပြီးတော့လည်း သူမသည် ယခုလို အဖော်မပါဘဲ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကြီးထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ကဲရစ်က နားမလည်နိုင်အောင် ရှိခဲ့မိ၏။ ပြီးတော့မှ သူမ၏ နာမည်ကို သူက ရုတ်တရက် စဉ်းစားအမှတ်ရလာမိခဲ့ပြန်၏။ သူမအား သူမ၏ မိဘ နှစ်ပါးက ဘောက်ဟု ခေါ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ဘောက်မှာ အဲလီဘောက် ဟူသော နာမည်ကို အတိုကောက်ခေါ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူမက သူ့အား တစ်ချက်မျှ လျင်မြန်စွာ မော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မျက်လုံးများကို လွှဲပစ်လိုက်ပြန်၏။ သူမ၏ ထိုသို့သော အကြည့်ကလေး သည် ကဲရစ်အား သွေးအခုန်မြန်လာစေခဲ့လေသည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ မွန်ရှယာ ...၊ ကျွန်မ ဒီကို ဆုတောင်းဝတ်ပြုဖို့ လာခဲ့ပါတယ်”

ဟု သူမက ပြောခဲ့၏။

“အင်း... ခင်ဗျားရဲ့အပြစ်တွေဟာ ကြီးမားလွန်းလှတဲ့အတွက် ခုလို ပူအိုက်လှတဲ့အချိန်ကြီးမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ဝတ်ပြုဆုတောင်းဖို့ ဒုက္ခခံထွက် လာတယ်လို့ ယူဆရမှာကလည်း အခက်ပဲ”

ဟု ကဲရစ်က ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“ကျွန်မ... ဒီကိုလာတာဟာ ကျွန်မအပြစ်တွေအတွက် ဝတ်ပြု ဆုတောင်းဖို့တစ်ခုသာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု သူမက ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး မျက်နှာဘစ်ခုလုံးတွင် ရှက်သွေးဖြန်း တက်လာခဲ့ပြန်သည်။ သူမသည် စိတ်မလုံသည့် အမူအရာကလေးနှင့် တံခါးဝ ဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်မှ ကဲရစ်အား မော့ကြည့်လိုက်၏။

“မွန်ရှယာ”

သူမသည် နှုတ်ခမ်းကလေးများကို လျှာနှင့်ပွတ်လိုက်ပြီးနောက်မှ ဆက်လက်၍ -

“ရှင်ဟာ... ကျွန်မသိတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုးဆိုလို့ ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မ သိချင်တာတစ်ခု ရှိနေတယ်”

“ကျုပ်ကတော့... ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့မဆို သိတာဟာ တစ်ခုမှ မရှိ သလောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့... မေးပါလေ”

“ဟို... ဟို... အမေရိကန်မိန်းကလေးတွေဟာ သူတို့သဘောကျတဲ့ ယောက်ျားကိုမှ လက်ထပ်ကြတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

ဟု သူမက ကဲရစ်အား မကြည့်ဘဲ ကြားနိုင်ရုံမျှသာရှိသည့် အသံ ကလေးနှင့် မေးခဲ့သည်။

“ဪ...”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကဲရစ်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင့်လိုက်မိပြီး-

“အင်း... ဟုတ်တယ်လည်း ဆိုနိုင်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ဆိုနိုင်တာပဲ၊ သူတို့က သူတို့သဘောကျတဲ့ယောက်ျားကို အမိဖမ်းနိုင်တဲ့အထိ ဆွဲဆောင်နိုင်ရင်တော့ ဒီလူကိုပဲ လက်ထပ်ကြရတာပေါ့၊ သူတို့က အဲဒီအထိ မဆွဲဆောင်နိုင်ဘူးဆိုရင်ဖြင့်တော့... နောက်တစ်ယောက်ကို အမိဖမ်းဖို့ ကြိုးစားကြရတာပေါ့ကွယ်”

“သူတို့က သူတို့သဘောကျတဲ့ယောက်ျားတွေကို ဘယ်လိုဆွဲဆောင် ကြသလဲ၊ ပီယဆေးတို့ စန်းပွင့်ဆေးတို့ကို သုံးသလား”

“အို... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွဲ့၊ ယောက်ျားတွေက သူတို့ကို သဘော ကျမယ့် အမူအရာ၊ အပြောအဆိုတွေနဲ့သာ ဆွဲဆောင်တာပေါ့”

သူမက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းခါလိုက်လေသည်။

“အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်တာမှာ... ဖခင်ဖြစ်သူက ဆုံးဖြတ်ပေး တာဟာ ကောင်းတာလည်း ရှိတာပဲလေ၊ မိန်းမတွေအတွက် သူတို့ ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးလိုချင်တယ်ဆိုတာကို ဘယ်နည်းနဲ့သိနိုင်မှာလဲ”

“အို... ဒါတော့ အဲ... မင်း တစ်ခုခုလိုချင်လာတယ်ဆိုရင် ဘယ်လို လုပ်သိသလဲကွဲ့၊ အဲဒီလိုပဲပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ရှင်... အဲဒီလူဟာ ရွေးပေးတဲ့လူထက်ပိုပြီး သင့်တော် တဲ့လူ၊ မှန်ကန်တဲ့လူရယ်လို့ ဘယ်နည်းနဲ့ သိနိုင်မှာလဲ”

“အို... အဲဒီလူရဲ့အနမ်းကို ခံလိုက်ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်သိတာပေါ့ကွဲ့”

ဟု ကဲရစ်ကတော့ ဆွဲဆွဲငင်ငင်အသံနှင့် ခပ်အေးအေး ပြန်ဖြေ လိုက်၏။

“အို... ဒီလိုဆိုရင် နောက်ကျနေပြီပေါ့ရှင်၊ လက်ထပ်ဖို့ သေသေ
ချာချာ စီစဉ်ပြီးမှ မိန်းမက အနမ်းခံရတာပဲ”

“အို... မင်းက လက်ထပ်ရသေးခင်မှာ ဘယ်သူ့အနမ်းကိုမှ မခံရ
ဘူးလို့ ထင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု ကဲရစ်က တအံ့တဩ ပြန်၍ မေးလိုက်မိသေလည်။ ပြီးတော့
လည်း သူမအတွက် ဆွေမျိုးမတော်သည့် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်
ယခုလို နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောရခြင်းမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပေ
မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်မိလေသည်။

“ကောင်းပြီ... မင်းက အခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်...”

အကယ်၍ သူမက ထွက်ပြေးမည်မပြုဘဲ သူ့အား ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့
လျှင် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်ခဲ့ပေမည်ဟု နောက်တော့ ကဲရစ် ယူဆမိခဲ့လေ
သည်။ သို့ရာတွင် ကဲရစ်က ထိုသို့ ပြောဆိုလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
သူမသည် ကြောက်အားလန့်အား ထွက်ပြေးမည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်ရာ ကဲရစ်
တွင် စိတ်ချုပ်တည်း၍မရတော့ဘဲ သူမအား ပွေ့ယူပြီး နမ်းလိုက်မိလေ၏။

သူသည် ချက်ချင်းလိုလိုပင် သူမအား ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့၏။ သူ့
နားထင်တွင် သွေးတဒိတ်ဒိတ်တိုးနေသံနှင့် ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်
ကလေးမှ တဖျပ်ဖျပ် လောင်ကျွမ်းနေသံတို့မှအပ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခု
လုံးမှ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေခဲ့လေ၏။ ထိုတိတ်ဆိတ်မှုအထဲမှ သူမ၏
ပြင်းပြလှစွာသော ဒေါသသံသည် ထွက်ပေါ်၍လာခဲ့လေသည်။

“တိရစ္ဆာန်... ရဲန်ကီလူရိုင်း”

ကဲရစ်ကတော့ သူပြုမိသည့်အမှုကို တုန်လှုပ်ချောက်ချား နောင်တရ
မိစွာနှင့် မတုန်မလှုပ်ကြီး ရပ်နေမိခဲ့သည်။ ပြီးတော့လည်း မိမိ၏ ကျူးလွန်မှု
ကို ရှက်ကြောက်မိရာကပင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်မိသလိုလည်း ရှိလာမိခဲ့ပြန်
သည်။ အကြောင်းကား သူမမှာ ပြင်းပြစွာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားမှုရာ
ကပင် ခံစားလိုက်ရသော အနမ်းအာရုံကြောင့် သူ့နည်းတူပင် စိတ်လှုပ်ရှားမှု
ခံစားနေရသည်မှာ ထင်ရှားနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“နှမကလေး... ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ နှမကလေးကို တောင်းရမ်း
ယူဖို့ ကျုပ် နှမကလေးရဲ့ဖခင်နဲ့ လာတွေ့ပါမယ်”

ဟု ကဲရစ်က လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိပြန်ပြီးမှ ချက်ချင်းပင် နောင်တရ လိုက်မိပြန်သည်။ ခရီရိုလီ လူကုံထံတစ်ယောက်က အဖက်မတန်ဟု ယူဆ ထားသော အမေရိကန် ရဲနီကီလူမျိုးတစ်ယောက်အား သမက်အဖြစ်နှင့် ဘယ်နည်းနှင့်မှ လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်သည်ကို သိမိခြင်းကြောင့်သာ မဟုတ်။ မိမိက ယခုလို တောင်းရမ်းယူဖို့ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းမှာ အဲလီဇဘက် လို အပျိုရိုင်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဗြုန်းချင်းဒိုင်းချင်း မြန်ဆန် လှနေသည်ကိုလည်း နားလည်လိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

“ကျွန်မ ဖေဖေသာ ဒီမှာရှိရင်... သူက ရှင့်ကို သတ်ပစ်မှာ သိလား”

ဟု သူမကတော့ ရှက်ဒေါသမပြေသေးဘဲ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“သူက ဒီလို သတ်ပစ်မယ်ဆိုရင်လည်း... ကျုပ်က သူ့ကို အပြစ် တင်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး နှမလေး”

သူမသည် ဘယ်လိုမှ ပြန်၍မပြောတော့ဘဲ မယ်တော်၏ ရုပ်ပွား တော်ရှေ့တွင်သာ ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေတော့သည်။ ကဲရစ် မှာလည်း ခေတ္တမျှ ဘာလုပ်ရမည်မသိဘဲ ရပ်နေမိပြီး နောက်မှ တံခါးဆီသို့ လှည့်ထွက်ခဲ့ရလေသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူမနှင့် သင့်တော်လျောက်ပတ် စွာ တွေ့ဆုံရဖို့ကိုတော့ သူက တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကြိုးစားပေးမည်။ အမေရိကန် လူမျိုးတိုင်းမှာ ခရီရိုလီတွေက ယူဆကြသလို အရိုင်းအစိုင်းတွေ မဟုတ် ကြောင်းကို သူမ၏ဖခင်အား သူက ပြရပေးမည်။ သူမှာ တကယ်တော့ လူကုံထံ မိဘမှ ပေါက်ဖွားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ခရီရိုလီတိုင်းရင်းသားတွေက ကြွားဝါနိုင်သည်ထက်ပင် ပညာအဆင့်အတန်းရှိကြောင်းကို ပြရပေးမည်။

သူသည် အဲလီဇဘက်အား ခေတ္တမျှ စိုက်ကြည့်နေမိရာက သူ ဘာပြော၍ ဘာလုပ်ရလျှင် ကောင်းမည်လဲဟု ဝေခွဲ၍မရအောင် ဖြစ်နေတော့ သည်။ ပြီးမှ ဘယ်လိုမှမပြောတော့ဘဲ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ လေ၏။

(၃)

ထိုညမှာပင် သူမက ဂေါဗက်ဇ်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူညီခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ တစ်နှစ်နီးပါး ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့် ယခုအချိန်တွင်ကား ကဲရစ် သည် မြင်းလှည်းနှင့်လိုက်ပါလာရင်းက ထိုစဉ်က ဘာကြောင့်များ သူမက ဤသို့ ဂေါဗက်ဇ်အား လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူညီခဲ့ရသနည်းဟု နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသေးတော့ပေသည်။

ဂေါဗက်ဇ်ကား နယူးအော်လင်းမြို့တော်၏ ထိပ်ဆုံးသော လူကုံထံ တစ်ယောက်ဖြစ်စေကာမူ ၎င်းမှာ အမွေရခဲ့သော ပစ္စည်းဥစ္စာများကို လောင်း ကစားသုံးဖြုန်းပစ်ခဲ့ပြီး ယခုတော့ ပြည့်တန်ဆာအိမ်များမှရရှိသော ငွေများ ကိုသာ အားထားနေရသည့်အဖြစ်ကို အဲလိဇဘက်က သိရပေမည်ဟု ကဲရစ် က ယူဆမိလေသည်။ ပြီးတော့ ဂေါဗက်ဇ်တွင် အပျော်မယားတစ်ယောက် ရှိနေကြောင်းကိုလည်း အဲလိဇဘက်က မသိပေဘူးလား။ သူ၏ အပျော် မယားဖြစ်သူ မြို့စားကတော်ကလေး ဒီတော်နယူးဆိုသည့် မိန်းမက ဂေါဗက်ဇ်အား လူပုံအလယ်တွင် ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးရိုက်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကို တစ်မြို့လုံးလိုလိုကပင် မြင်တွေ့သိရှိခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ လည်း ခရီရိုလီတိုင်းရင်းသားများအဖို့တော့ အပျော်မယားထားခြင်းကို သဘာဝကျသည်ဟု ယူဆနေဟန်တူပေသည်။ ခရီရိုလီလူကုံထံတိုင်းလိုလို

ပင် အပျော်မယားတွေ ထားတတ်စမြဲဖြစ်လေသည်။ လူမည်းလူဝါသွေးပါ သည့် မိန်းမတွေကား ခရီရိုလီလူကုံထံများအတွက် အပျော်မယားအဖြစ်နှင့် ဖြေဖျော်ဖို့သာ ဖြစ်ကြပေသည်။ ထိုမိန်းမတွေကို ခရီရိုလီလူကုံထံများက အော့တိုရွန်းကပွဲခေါ် ကပွဲကြီးများတွင် တွေ့ဆုံကြရကာ ၎င်းတို့စိတ်ကြိုက် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်ကြပြီးသည့်နောက်၌ မြို့ထဲမှ ရဲန်းပတ် လမ်းဟု ခေါ်တွင်သောလမ်းတွင် အိမ်တစ်ဆောင်မီးတစ်ပြောင်နှင့် ထားတတ် ကြလေသည်။ ခရီရိုလီမိဘများကိုယ်တိုင်ကပင် မိမိတို့၏ သားလူပျို၊ မိန်းမ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဒုက္ခမများစေရန်ဟူ၍ လူဝါလူမည်းသွေးပါသော ကပြားမ ကလေးတစ်ယောက်အား အပျော်မယားအဖြစ်နှင့် ထားစေကြတတ်ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ဤကိစ္စများတွင် ခရီရိုလီ လူကုံထံနှင့် ၎င်း၏ အပျော်မယားမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်တွယ်တာ လာတတ်ကြကာ လူကုံထံက အလုပ်အကိုင်အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ မိဘများ၏ အလိုဆန္ဒအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ၎င်းနှင့် အဆင့်အတန်း တူညီသော ခရီရိုလီ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူလိုက်ရသည့်တိုင် ၎င်း၏ အပျော်မယားကိုတော့ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်နှင့် ဆက်လက် ၍ ထားမြဲထားကာ သားသမီးများရလာသည်အထိပင် အသက်ထက်ဆုံး ဆက်သွယ်ပေါင်းသင်းသွားတတ်လေသည်။ ရဲန်းပတ်လမ်း (ဝါ) မြေကတုတ် လမ်းကား လူကုံထံ ခရီရိုလီများက ၎င်းတို့၏ အပျော်မယားများကို အိမ် တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်နှင့် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ထားရာ နေရာဌာန ဖြစ်လေ၏။ ထိုလမ်းကြောင့်ပင်လျှင် ခရီရိုလီလူကုံထံများ၏ ဇနီးမယား များက ယိုထွက်ခဲ့ကြရသည့် မျက်ရည်များမှာ စုပေါင်းလိုက်လျှင် မြစ်ကြောင်း စီးနေတော့မည်ဖြစ်သည်ဟု ကဲရစ်က တွေးလိုက်မိလေ၏။

ဈေးကြီးသို့ ရထားရောက်လာ၍ ကဲရစ်သည် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာစဉ် လူအုပ်ကြီးကြားထဲ၌ ဂေါဗက်ဇ်ကို တွေ့လိုက်မိသလိုလို ရှိလေ သည်။ သူသည် ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည့် လူအုပ်ကြီးကြားထဲသို့ ဝင် ရောက်ပြီး လမ်းလျှောက်လာရင်းက ဂေါဗက်ဇ်အား တွေ့လိုတွေ့ငြား သတိ ထား ကြည့်ရှုနေလေသည်။ လူအုပ်ကြီးထဲတွင်ကား အင်ဒီယန်းများ၊ စပိန် လူမျိုးများ၊ ပြင်သစ်လူမျိုး အစရှိသည့် လူမျိုးပေါင်းစုံ သင်္ဘောသားများကို

တွေ့ရှိရနိုင်ပေသည်။ နောက်ကနေ၍ နီကရိုးကပ္ပလီကျွန်မများက စားလိုက် ပါလာကြရသည့် ခရီးရိုလီလူကုံထံ အမျိုးသမီးများမှာလည်း ဈေးဝယ်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

ကဲရစ်သည် လမ်းပေါ်မှ ဖရဲသီးခွဲတစ်ခုကို တက်နင်းမိပြီး ခြေချော် သွားကာ မိန်းမတစ်ယောက်အား ဝင်၍ တိုးမိလေသည်။ သူမအား ကပ္ပာ ကယာ လှမ်း၍ ဖေးမထားလိုက်ရပြီးနောက် ကဲရစ်က အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် တောင်းပန်စကား ပြောလိုက်လေသည်။ သူမ၏မျက်နှာကို ဖုန်ဒဏ်မှ ကာကွယ်ရာ အဝတ်ပါးကလေးနှင့် အုပ်ထားသည့်အတွက် ဘယ်သူဘယ်ဝါ မှန်း မပြောနိုင်ပေ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေ မွန်ရှုယာ ကပ္ပတိန်”

ဟု သူမက နီကရိုးပြင်သစ်ကပြားစကားနှင့် အေးအေး သက်သက် သာသာ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူမစကားပြောပုံမှာကား ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ နေပေရာ သူမမှာ ခရီးရိုလီလူကုံထံတစ်ဦး၏ အဆင့် အတန်းမြင့်သော အော့တိုရွန်းကပြားမယ် အပျော်မယားကလေးပင် ဖြစ်ပေ မည်ဟု ကဲရစ်က ယူဆလိုက်မိလေသည်။ သို့ရာတွင် သူမက သူ့အား ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်လိုက်ခြင်းကား ကဲရစ်က မစဉ်းစားတတ် အောင် ဖြစ်မိလေသည်။ သူ့တွင် အော့တိုရွန်းကပြားမယ်ကလေးများထဲ၌ အသိအကျွမ်းတစ်ယောက်တလေမှ မရှိပါပေ။

သူ၏ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေမိသည့်အမှုအရာကို သဘော ကျသွားဟန်နှင့် သူမက ရယ်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက်-

“အင်း... ရှင့်ကို သူတို့က ခုထက်ထိ ကြိုးပေးမသတ်ကြသေးဘဲကိုး”

ဟု အနည်းငယ်ဝဲသော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။ ဤတွင်မှ ကဲရစ်လည်း သူမမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းကို သိလာမိတော့ ၏။

နယူးအော်လင်းမြို့တော်၏ အဆင့်အတန်း အမြင့်ဆုံးသော ပျော် တော်ဆက် ဧကရီကလေးဖြစ်ကာ ဂေါဗက်ဒ်အား လူပုံအလယ်တွင် ဆံပင် ဆွဲ၍ ပါးရိုက်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည့် ဆိုင်မွန်ဒီတော်နယူးပင် ဖြစ်နေပေသည်။ သူမအား အများက မြို့စားကတော်လေးဟု ဘွဲ့ ထူးပေးထားကြပေ၏။

သူမကား အဝတ်အစားကို အစွမ်းကုန် မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားကာ ခရီးရိုလီလူကဲ့သို့ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်တော့မည်ဖြစ်သော ဂေါဗက်စ်နှင့်ပတ်သက်၍လည်း ဘယ်လိုမှ ပူပန်ပုံမရသည်ကို ကဲရစ်က အကဲခတ်မိလေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာ၌ ဖုံးအုပ်ထားခဲ့သော အဝတ်ကလေးကို လှန်လိုက်ပြီးဖြစ်ရကား သူမ၏ မျက်နှာကလေးမှာ ငယ်ရွယ်နုပျိုစွာပင် ရှိသေးကာ ကြည်ကြည်လင်လင် ရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်နေသည်ကို ကဲရစ်က တွေ့ရလေ၏။

သူမက နောက်ဆုံးပိတ်ပြောခဲ့သည့် စကားများအတွက်လည်း ကဲရစ်သည် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ဤစကားများအားဖြင့် တစ်ခုသောညနေတွင် သူမ၏ ဆလွန်းခေါ်နေအိမ်၌ သူ သွားရောက်ခဲ့ရသည့် အချိန်ကို ပြန်၍ အမှတ်ရလာမိလေ၏။

ဆိုင်မွန်ဒီတော် နယူး၏ နေအိမ်ကား တစ်ခါကဆိုလျှင် သီလရှင်များက တရားအားထုတ်ခဲ့သော သီလရှင်ကျောင်းကလေး ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုဆိုလျှင်တော့ ဆိုင်မွန်မွေးထားသည့် ကပြားမယ်ကလေးများက ပျော်တော်ဆက် ဖြေဖျော်အသုံးတော်ခံမှုများကို ခံစားကြရန် ယောက်ျားတွေလာကြသည့်နေရာ ဖြစ်နေတော့ပေ၏။ ဆိုင်မွန်၏ ကပြားမယ်ကလေးတွေကား ယောက်ျားတိုင်း၏ အကြိုက်ကို ဖြည့်စွက်နိုင်စွမ်းရှိကြအောင် အမျိုးမျိုး ရှိကြပေသည်ဟု နာမည်သတင်းကျော်ကြားလျက် ရှိနေခဲ့ပေ၏။

လူကဲ့သို့လူငယ်ကလေးများ၊ အလောင်းအစားသမားများနှင့် အမေရိကန်လူမျိုး ဝါဂွမ်းခြံပိုင်ရှင်များသည် ကပ္ပလီဘဏ္ဍာစိုးကြီး၏ လက်ဝါးထဲသို့ ဒေါ်လာ ၂၀ ဖိုး ရွှေဒင်္ဂါးများထည့်ပေးခြင်းဖြင့် ဆိုင်မွန်၏ ဆလွန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ခွင့်ရကြလေသည်။ ဤဒေါ်လာ ၂၀ အတွက် အကြင်သူတစ်ယောက်သည် ညဉ့်သန်းခေါင်အထိ ဆလွန်းထဲတွင် ကပြားမယ်ကလေးများနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ကနိုင်ကြပေ၏။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်၍ အကြင်သူက အလိုရှိပါလျှင် နောက်ထပ်၍ ဒေါ်လာ ၂၀ သုံးနိုင်ပေသည်။ အကယ်၍ အကြင်သူသည် ကုသိုလ်ကံကောင်းပါက မြို့စားကတော်ကလေး ဆိုင်မွန်ကိုယ်တိုင်နှင့်ပင် တွဲ၍ ကနိုင်ပေမည်။

တစ်ခါ၌ ကဲရစ်က သူမ၏ဆလွန်းသို့သွား၍ လည်ပတ်ခဲ့ရာ

ဆိုင်မွန်ကိုယ်တိုင်က သူနှင့်တွဲကခဲ့ပေ၏။ သင်စိတ်ကူး၍ရသမျှ အရသာရှိ ဆုံးသော ကခြင်းပင် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ကဲရစ်က ပြန်ရမည်ဟု ပြောခဲ့သည့်ခါ တွင် သူမက ကဲရစ်နှင့်အတူ ဝင်းတံခါးဝအထိ ယှဉ်တွဲလျှောက်လိုက်ခဲ့၏။ ဝင်းတံခါးသို့ရောက်လျှင် သူမ၏ နာမည်အား ရွှေမင်နှင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် ကတ်ပြားကလေးတစ်ချပ်ကို ကဲရစ်အား ထုတ်ပေးခဲ့၏။

“ရှင် နောက်တစ်ခါ ပြန်လာချင်လို့ရှိရင် ဒီကတ်ပြားကလေးက ရှင့်ကို တစ်အိမ်လုံးမှာ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောခဲ့ရာ ကဲရစ်က အောက်ပါအတိုင်း ပြန်၍ပြောခဲ့၏။

“ဘာဘရီ တိုက်ပွဲပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်တို့တစ်တွေ လန်ဒန်မြို့တော်ကို ရောက်သွားတုန်းကဆိုရင် သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ မြို့တော်ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်ကို ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အရက် ဘယ်လိုမူး အောင်သောက်သောက် မဖမ်းကြဘူး၊ အဲ... ပြီးတော့ တကယ်လို့ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ကြိုးပေးသတ်ဖို့ကိစ္စဖြစ်ပေါ်လာမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က ကြိုးစင် ပေါ်တက်ရင် ဝတ်ဖို့ အထူးဝတ်ရုံကြီးတွေ ဝတ်ဆင်နိုင်ခွင့်လည်း ပေးခဲ့တာပဲ”

သူမက ဒါကို သဘောကျစွာ ရယ်ကာ-

“အကယ်လို့ ဒီတော်နယူးရဲ့ ဆလွန်းမှာ ရှင့်ကို ကြိုးပေးရမယ့် ကိစ္စပေါ်လာမယ်ဆိုရင် ဒီအတိုင်းပဲ ရှင့်ကို တကယ့်အထူးစပယ်ရှယ် ဝတ်ရုံ ကြီးတွေ ဆင်ပေးပါ့မယ်ရှင်”

ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

ယခု သူမက ပြောလိုက်ခြင်းမှာလည်း အဲသည်တုန်းက ပြောခဲ့ သည့် ရည်စူးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကဲရစ်သည် ဦးညွတ်လိုက်ကာ-

“ဒီလို ကြိုးပေးသတ်မယ်ဆိုရင်လည်း မြို့စားကတော်ကလေးကို နောက်ထပ် မတွေ့လိုက်ရတော့မှာကလွဲလို့ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှထူးခြား မယ် မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရလေ၏။

သူမအား မြို့စားကတော်ကလေးဟု ခေါ်ကြခြင်းမှာ သူမ၏ တကယ့် ဘွဲ့ထူးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူမ၏ အဆက်အနွယ်များမှာ ပြင်သစ် ပြည်တော်လှန်ရေးကြီးတုန်းက သူမပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် နယ်မြေများကို စွန့်ပစ်လျက်

အမေရိကတိုက်သို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်ထားရပေ၏။

“အင်း... ရှင် ပြောလိုက်တာက ကျွန်မကို ချီးကျူးလိုက်တာဆို တော့ ကျေနပ်စရာပါပဲ မွန်ဂူယာကပွတိန်၊ ဒါပေမဲ့... အရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့ကြရတုန်းက ကျွန်မကို ရှင်က ဆိုင်မွန်လို့ခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လားရှင်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မြို့စားကတော်ကလေးက ကျွန်တော့်ကိုမှ သတိရပါသေးရဲ့လားလို့ ထင်နေမိတာခင်ဗျ”

“ကျွန်မက ရှင်ကို သတိရပါတယ်ရှင်”

ထိုစဉ်၌ ကဲရစ်သည် သူမ၏ နောက်ဘက် လူအုပ်ကြီးကြားထဲ၌ လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ရုတ်ခြည်းမှတ်မိလိုက်လေသည်။ ထိုလူကား မြစ်ဝတွင် သူ့သင်္ဘောအား ပင်လယ်ဓားပြတွေက ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့စဉ်က သူ့အား ဓားစူးနှင့်ထိုးခဲ့သော ပင်လယ်ဓားပြပင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုလူက သူ့အား ငှက်ဖျားရောဂါဒဏ်ချက်ဖြင့် ဝါထိန်နေသော မျက်လုံးကြီးများနှင့် စိုက်ကြည့် လျက် ရှိနေလေသည်။ ကဲရစ်သည် သူ့တုတ်ဓားမှ ဓားသွားကို ချောက်ခနဲ ဖွင့်ထုတ်လိုက်ကာ ၎င်းဆီသို့ ခုန်ထိုးလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းက ကိုယ်ခန္ဓာကို ချာခနဲလှည့်ကာ ရှောင်ရှားလိုက်သည့်အတွက် ဓားသွားသည် ၎င်း၏ ကုတ်အင်္ကျီနောက်ပိုင်းကိုသာ ဗြန်းခနဲ ကွဲကျသွားစေလေသည်။ ထိုလူသည် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လူအုပ်ကြီးကြားထဲသို့ အတင်းတိုးဝင် ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ ကဲရစ်ကလည်း အတင်းတိုးဝင်ပြီး နောက်က လိုက်ခဲ့လေသည်။ အထိုးခံရသူတွေက သူ့အား ဆဲရေးတိုင်းထွာ၍ ကျန်ရစ် ခဲ့ကြသည်ကို သူသည် လုံးဝ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ရှေ့က ပင်လယ်ဓားပြကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ်မိအောင် အတင်းတိုးဝှေ့လိုက်ခဲ့သော်လည်း ဒဏ်ရာရသော သူ့လက်မောင်းမှာ အထိမခံနိုင်အောင် နာကျင်လာသည့်အတွက် လက်လျှော့ လိုက်ရလေသည်။ ထွက်ပြေးသွားသော ပင်လယ်ဓားပြမှာလည်း လူအုပ်ကြီး ကြားထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားတော့လေ၏။

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ပူပူလောင်လောင်ကြီးဖြစ်မိရာက သူသည် ဓားသွား ကို ပြန်သွင်းလိုက်လေသည်။ အမှန်ကတော့ ထွက်ပြေးသွားသော ပင်လယ် ဓားပြကို သေနတ်နှင့် ပစ်ဖမ်းလိုက်ကရသော်လည်း ဘေးလူတွေ ထိမည်

စိုးရိမ်မိ၍ လွှတ်ပေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ဆိုင်မွန်ထံသို့ပြန်ခဲ့ကာ သူ့အပြုအမူအတွက် တောင်းပန်လိုက်လေသည်။ သူ့မမှာလည်း သူ့ဖြစ်တောင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သိထားပြီးဖြစ်ဟန်ရှိလေ၏။

“သူ့ကို ရှင်ဖမ်းမမိလိုက်တာကို ကျွန်မ ဝမ်းနည်းမိပါတယ် မွန်ရှုယာ၊ ကဲ... ရှင့်မှာလည်း အလုပ်တွေရှိဦးမှာပဲ၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

သို့ရာတွင် ကဲရစ်ကား သူမနှင့် ယခုလို တွေ့ဆုံခြင်းမှာ သူ့အတွက် ကျေနပ်ဖွယ်ရာပင်ဖြစ်သည်ကို နားလည်လာမိလေသည်။ သူမထံမှ ဂေါဗက်ဇ်က အဲလီဘောက်အတွက် ရည်စူးပြီး ဆောက်လုပ်နေသော အိမ်ကြီးကို ဘယ်အချိန်တွင်ပြီးစီး၍ ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမည်ကို မေးမြန်းကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရမိလေ၏။

ကဲရစ်က သိပ်ပြီး မတိုက်တွန်းရဘဲ ဆိုင်မွန်က သူနှင့်အတူ ဝိုင်အရက်သောက် စကားစမြည်ပြောကြဖို့ကို သဘောတူညီလိုက်ရာ ကဲရစ်လည်း သူမနှင့်အတူ လူအုပ်ကြားထဲမှတိုးပြီး ဝိုင်အရက်ရောင်းသော ဆိုင်သန့်သန့်ရှာဖွေရလေသည်။ ကျွန်တွေကို လေလံတင်ရောင်းချနေသည့် စင်မြင့်ကြီးအပေါ်တွင်ကား ကပ္ပလီကျွန်တစ်စုကို တွေ့ရနိုင်လေသည်။ ၎င်းတို့မှာ ကျွန်ဖမ်းသင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာခါစဖြစ်ကြကြောင်းမှာ သိသာနိုင်ပေသည်။ သူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများတွင် ကျွန်ကုန်သည်များ၏ ကြာပွတ်ဒဏ်ချက်အရှိုးရာကြီးများမှာ ရောင်ကိုင်နေကြလေသည်။ အချို့မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် စိတ်ဓာတ်ကျိုးကျနေကြပြီဖြစ်ပြီး အချို့ကတော့လည်း မာန်မလျှော့သေးဘဲ ဦးခေါင်းမော့ရပ်နေကြပေ၏။

ကဲရစ်ကား ပင်လယ်သားတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ဂုဏ်ယူနိုင်စရာ မရှိသော အလုပ်အချို့ကို လုပ်ခဲ့ဖူးသည့်တိုင် ‘ဆင်စွယ်မည်းရောင်းဝယ်မှု’ ဟု ခေါ်ကြသည့် ကျွန်အဖြစ်နှင့်ရောင်းရန် ကပ္ပလီများကို သွားရောက်ဖမ်းဆီးသည့်အလုပ်ကိုကား မလုပ်ခဲ့ပေ။ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်၌ သူသည် ပညာသင်ကြားနေရဆဲ ကျွန်ဖမ်းသူတစ်စုကို ဝိုင်း၍ သတ်ပုတ်ဖမ်းဆီးကာ ကတ္တရာစေးသုတ်လျက် ဆုံးမကြသည့်ကိစ္စတွင် သူက ပါဝင်ကူညီခဲ့မိသဖြင့်ပင် သူ့အား တက္ကသိုလ်မှထုတ်ပစ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ့ဖခင်မှာ ဤသို့ ကျောင်းထုတ်ခံရသည်ကို အရှက်ရပြီး သူ့အပေါ် မျက်မာန်တော်

ရှုခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကဲရစ်မှာ အိပ်ဆေးမိပြီး နိုးလာသည့်အခါ ဌ သူ့သခင်ပိုင်ဆိုင်သော သင်္ဘောတစ်စီးတွင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရတော့သည်။ သင်္ဘောကပ္ပတိန်က သူ့ဖခင်၏စာကို ထုတ်ပြခဲ့၏။

“ဒီသင်္ဘောနဲ့ပါသွားပြီး မင်းပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာမှ မင်းဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘဲ ထင်ရာလုပ်တတ်တဲ့အကျင့်တွေကို မဖျောက်နိုင်သေးဘူး ဆိုရင်တော့ မင်းကို ဒေါ်လာငွေတစ်ကျပ် အမွေပေးပြီး ပင်လယ် ၇ ရပ်မှာ မင်းသွားချင်ရာသွားဖို့ အခွင့်ပေးလိုက်ပြီ။ သင်္ဘောကပ္ပတိန်ကိုလည်း မင်းကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် လုပ်ဖို့ ငါက ညွှန်ကြားထားတယ်”

သူ့ဖခင်၏အမြင်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ထိုသင်္ဘောကပ္ပတိန်မှာ ပေးအပ်လိုက်သောတာဝန်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးလူပင် ဖြစ်လေ၏။ ထရီနီဒက် ဆိပ်ကမ်းမြို့တော်၌ ကဲရစ်က သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည့်အခါတွင်တော့ ကဲရစ်တွင် သူ့ဖခင်ကပေးမည်ဆိုသော အမွေ ဒေါ်လာငွေတစ်ကျပ်ကိုပင် ယူလိုစိတ်မရှိတော့ပေ။ ထိုအခါမှစ၍ပင် ကဲရစ်မှာ ပင်လယ်ပြင် ၇ ရပ်၌ နှံ့စပ်အောင် ကျက်စားခဲ့သော သင်္ဘောကပ္ပတိန်ဘဝသို့ရောက်ခဲ့ရသော်လည်း ကပ္ပတိန်များကို ကျွန်အဖြစ်နှင့် ရောင်းချခြင်းလုပ်ငန်းကိုတော့ သူက လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ခဲ့ပေ။

သူ့အပေါ်ဝယ် တကယ့်ကို သံယောဇဉ်ထားရှိနေသူကား သူ့အစေခံ မွတ်(ရှု)တစ်ယောက်သာဖြစ်ပေသည်ဟုလည်း ကဲရစ်ကလည်း ထင်မှတ်နားလည်လာခဲ့ရ၏။ မွတ်(ရှု)အား သူက ဒိုမင်ကိုမြို့ အဓိကရုဏ်းတစ်ခုတွင် ၎င်းအား လူတွေကပိုင်းရိုက်နေစဉ် ဝင်ရောက်ကယ်ဆယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မွတ်(ရှု)မှာ ကဲရစ်၏အစေခံ ဖြစ်လာခဲ့ရပေ၏။

ကျွန်တွေကို လေလံပစ်ရောင်းချသူက ကျွန်တစ်ယောက်အား ပေါက်ဈေးနှင့် ရောင်းချလိုက်နိုင်သည့်အတွက် သူ့တင်းပုတ်ကြီးကို တခုံးတခုံး ထုလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် ကဲရစ်၏အမည်ကို တကြော်ကြော် အော်ဟစ်ခေါ်နေလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီမှာ...”

ဟု ကဲရစ်က အသံပြုလိုက်လျှင်ကား-

လူကဲ့ထံအိမ်တစ်အိမ်မှ လက်ပါးစေ အစေခံတစ်ယောက်၏

အဝတ်အစားများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကပ္ပလီကျွန် တစ်ယောက်သည် ၎င်းဆီသို့ လျှောက်လာလေသည်။

“ကပ္ပတိန် သခင်အတွက် စာတစ်စောင်ပါခင်ဗျာ”

ဟု ကပ္ပလီက သခင်ဖြစ်သူ ခရီရိုလီလူကုံထံက အမေရိကန်လူရိုင်း တွေအပေါ် အဖက်မတန်သော သွေးကြီးမှုအမှုအရာကို အတုယူထားသော ဟန်နှင့် ပြောလိုက်ပြီး စာရွက်ခေါက်ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ကဲရစ်ကတော့ ကပ္ပလီကျွန်၏လူပါးဝမှုကို လျစ်လျူရှုကာ စာရွက် ခေါက်ကလေးကိုသာ လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဖတ်ကြည့်လေသည်။ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ရေးထားသောစာကား အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

“မွန်ရှယာ လက်စံတင့်ဒီအိုက်မ်ရီက အလုပ်ကိစ္စကို အဆောလျင် ဆုံးပြီးစီးနိုင်ဖို့အတွက် ကပ္ပတိန်က အလုပ်ရုံးသို့လာရောက်ပါလျှင် ကျေးဇူး တင်ပါမည်။

စာတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားချေ။ ကဲရစ်က စိတ်ထဲတွင် ခံပြင်း သွားမိလေသည်။ အလုပ်ရုံးဟုသာ ရေးလိုက်ခြင်းက နယူးအော်လင်း မြို့တော်တွင် ကုန်သည်ကြီးများ၏အလုပ်ရုံးဆို၍ သူတစ်ရုံးတည်းသာ ရှိတော့သည့်အလားရှိပေသည်။ ပြီးတော့ စာတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း မပြုသည်မှာလည်း ဘုရားသခင်ဆီက ပေးလိုက်သည့် စာအလား ဟန်ကြီး ပန်ကြီးနှင့် မာနဂုဏ်မောက်လှပေ၏။

“မင့်သခင်ကို ပြောလိုက်ပါ။ ကပ္ပတိန်က သူ့မှာ အချိန်ရလို့ရှိရင် အကြောင်းကြားပါ့မယ်လို့”

ဟု ကဲရစ်က ဘယ်လိုမှ အရေးမထားသည့်အမှုအရာနှင့် ကပ္ပလီ အား ပြောလိုက်ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်လေ၏။

ဆိုင်မွန်သဘောကျသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုတွေ့ရလျှင် ထိုဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကြကာ ဝိုင်အရက်တစ်ပုလင်းကို မှာယူလိုက်လေသည်။ ခေတ္တကြာ လျှင် ဆိုင်မွန်က သူမ၏လက်အိတ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေရာက မေးခွန်း ထုတ်လိုက်၏။

“ဒီအိုက်မ်ရီက... သူ့သမီးအိမ်ထောင်အတွက် မှာလိုက်တဲ့... အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကို ရှင် ယူလာသလား မွန်ရှယာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘုရင်မတစ်ယောက်ကတောင် အားကျမယ့် သတို့သမီးရဲ့ မင်္ဂလာအဝတ်အစားနဲ့အတူ ယူခဲ့ပါတယ်”

“မြို့စားကတော်ကလေးတစ်ယောက်ကပါ အားကျမယ့် အဝတ်အစားဆိုပါတော့ရှင် ဟုတ်လား”

သူမ၏ ဝိုင်အရက်ကို နှုတ်ခမ်းဆီသို့ ပင့်ယူလိုက်သောလက်မှာ ပကတိ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရှိနေသည်ကို ကဲရစ်က သတိပြုမိလေသည်။

သို့စေငြားလည်း သူမမှာ မိမိတို့က မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်တွယ်တာ နေကြသော ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့မှာ လက်ထပ်ကြတော့မှာပါကလားဟူ၍ စိတ်ထဲတွင် ခံပြင်းမှုဒဏ်ချက်ကို ခံစားနေရကြောင်းကိုတော့ ကဲရစ်က ရိပ်မိလိုက်ပေသည်။

ထိုစဉ်၌ သူတို့၏ နောက်ဘက်မှနေ၍ ခပ်လှောင်လှောင် နှုတ်ဆက်လိုက်သော ဂေါဗက်ဇ်၏အသံကို ကဲရစ်က ကြားလိုက်ရပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဂေါဗက်ဇ်ကား မပြုံးမရယ်နှင့် တည်တည်ကြည်ကြည်ကြီးသူအား ပြန်ကြည့်လိုက်လေသည်။ အဝတ်အစားကို ထုံးစံအတိုင်းပင် သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးစွာ ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။ ၎င်း၏ ဦးထုပ်ပျော့ကလေးကို ချွတ်ပြီး ၎င်းက ဟန်ပါပါ ဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်လေသည်။

ကဲရစ်ကလည်း ထိုင်ရာမှထပြီး ဂေါဗက်ဇ်က တစ်ခုခု ရန်ရှာမည်ပြုက ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် သတိထားနေလိုက်လေသည်။

“အလေးပြုပါတယ် မွန်ရှယာ၊ မြို့စားကတော်လေး ကျန်းမာပါရဲ့လား၊ ကျွန်တော့်ကို မေးခွင့်ပြုပါ”

“ရှင်ကိုရှင် တစ်နေရာရာမှာ သွားသေဖို့ကိုပဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခွင့်ပြုလိုက်ပါရှင်”

ဟု ဆိုင်မွန်ကတော့ ပြန်၍ ဘုထိုးလိုက်လေ၏။

ဂေါဗက်ဇ်၏မေးရိုးမှ အကြောကလေးသည် လှုပ်ရှားသွားလေသည်။ သူက ကဲရစ်ဘက်သို့လှည့်ပြီး စကားပြောလိုက်၏။

“မွန်ရှယာ ညက မွန်ရှယာ့သင်္ဘောကို ဗရိုက်ဗိတ်တီယာ (ပြည်ထောင်စု အစိုးရတစ်ခုခု၏ အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို ခံယူကာ ၎င်း ပြည်ထောင်စုအစိုးရနှင့် အခိုက်အတန့်ဝယ် စစ်ဖြစ်နေသော ပြည်တောင်မှသင်္ဘောများကို

တိုက်ခိုက်သည့် ကိုယ်ပိုင်စစ်သင်္ဘောတစ်စီးက အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောတစ်စီးနဲ့ မှားယွင်းပြီး တိုက်ခိုက်မိတာက လွတ်မြောက်လာတာကို ဝမ်းသာမိပါတယ်”

“ကျုပ်သင်္ဘောကို ပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘောတစ်စီးက အချောင်ရပြီ ဆိုတဲ့အထင်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တာပါ”

ဟု ကဲရစ်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“အိုး... ဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူး၊ မွန်ရှုယာကို တိုက်ခိုက်တဲ့သင်္ဘောဟာ ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောတစ်စီးပါ။ စပိန်အစိုးရဆီက ရန်သူအင်္ဂလိပ်သင်္ဘောတွေ ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ တာဝန်လွှဲအမိန့်စာရထားတဲ့သင်္ဘောပါပဲ”

“အမေရိကန်ပိုင်နက်ရေပြင်ထဲမှာ တိုက်ခိုက်ဖို့လား... ဟုတ်လား”

ဟု ကဲရစ်က ဒေါသနှင့် ပြန်မေးလိုက်ပြန်သည်။ ဂေါဗက်ဇ်က သူ့အား သည်လို စစ်ပြောရုံနှင့် ကျေနပ်လိမ့်မည့် လူအလူရိုးဟု ထင်မှတ်က မှားပေလိမ့်မည်။

“ဘယ်အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောက အစောင့်အရှောက် စစ်သင်္ဘောမပါဘဲ မစ္စစပီမြစ်ထဲကို ဝင်ရဲလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စစ်သင်္ဘောက ထင် သလဲ၊ ပြီးတော့... ဒီကိုယ်ပိုင်စစ်သင်္ဘောက ကျုပ်သင်္ဘောကို အင်္ဂလိပ် သင်္ဘောလို့ ထင်မိဆိုတာကို ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောသလဲ၊ ဟို မျက်နှာဝါဝါ နဲ့ ပင်လယ်ဓားပြပိုလ်ကလား”

“ကိုယ်ပိုင်စစ်သင်္ဘောရဲ့ ပိုင်ရှင်တွေကို ကျုပ်က သိပါတယ်”

“ပိုင်ရှင်တွေ ဟုတ်လား၊ သူတို့က ဒီမြို့မှာရှိလို့လား”

“တခြားနေရာတွေမှာလည်း ကျုပ် အသိမိတ်ဆွေရှိသပေါ့ဗျာ”

ဟု ဂေါဗက်ဇ်က ဟန်ပါပါပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့... ခင်ဗျားက ဒီပိုင်ရှင်တွေဟာ ဘယ်သူဖြစ်မှန်းကို သိချင် လို့ လွှဲကန်စာရင်းထဲမှာ ရှာကြည့်ရင်လည်း တွေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သင်္ဘော ကို စာရင်းမှမသွင်းထားဘဲကိုးဗျာ၊ လူးဝစ်ဒီဖော်တီကာက ကပ္ပတိန်ပါပဲ၊ သူဟာ ကျုပ်နဲ့နာမည်ချင်းတူပေမဲ့ အများကထင်သလို ကျုပ်ရဲ့အမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ပင်လယ်ဓားပြလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက မှားယွင်းပြီး ခင်ဗျားကို တိုက်ခိုက်မိတာပဲလို့ ကျုပ်က ယုံကြည်မိပါတယ်၊ သူဟာ... အင်မတန်ရဲရင့်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

“တကယ့်လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲပေါ့ရှင်...”

ဟု ဆိုင်မွန်က ခပ်ထေ့ထေ့ကလေး ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ခုတော့... သူ့အပေါ်မှာ အလောင်းအစား အကြွေးတွေကို အများကြီးဆပ်စရာရှိနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကတော့ သူမရှိတဲ့နောက်မှာ သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ကို ကြင်ကြင်နာနာ ပြောနိုင်တာပေါ့ရှင်”

ဂေါဗက်ဇ်ကား ဒေါသကြောင့် မျက်နှာဖြူရော်သွားရာက ကဲရစ်အား လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ “သူ့လို မျိုးရိုးမြင့်မြတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကောင်ကို ခင်ဗျားက မရှိမသေ စော်ကားခဲ့တာကို ကျုပ်အတော်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... ကျုပ်ဟာ သည်းခံနိုင်တဲ့လူ တစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဒီကိစ္စမှာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောနေဖို့ မလိုပါဘူးလေ”

ဟု ကဲရစ်ကတော့ ဂေါဗက်ဇ်က သူ့အား ယဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်ဖို့ ချိန်းဆိုနေပြီဟူသော အထင်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြတ်ပြောလိုက်ရာ ဂေါဗက်ဇ်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင့်လိုက်လေ၏။

“အို... မွန်ရှယာ... ကျုပ်ဆိုလိုတာကို အထင်မမှားပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ဟာ ခေတ်ကြီးရဲ့ ပြောင်းလဲမှုဒဏ်ချက်ကို ခံစားနေတာပဲလို့ ကျုပ်က ပြောမလို့ပါ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘုရင်ဧကရာဇ် (ပြင်သစ်ဧကရာဇ်ကို ဆိုလိုသည်၊ နယူးအော်လင်းမြို့တော်မှာ ပြင်သစ်ဧကရာဇ်၏ လက်အောက်ခံဖြစ်ခဲ့ရာမှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ဝယ်ယူခဲ့၏) ကျုပ်တို့တစ်တွေကို အမေရိကန်ကန်တာကီနယ်က တောသားအရိုင်းအစိုင်းတွေလက်ထဲမှာ စွန့်ပစ်ရက်ခဲ့တာကိုး၊ ဒါပေမဲ့လေ... ဒီထက် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စကို ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးကြပါစို့၊ မစ်မိုဆီလ်ဒီအိုက်ဗ်ရီ (အဲလိဘောက်ကို ဆိုလိုသည့်) အတွက် ရည်စူးပြီး ကျုပ်ဆောက်လုပ်နေတဲ့အိမ်ကြီးကို ပြီးစီးတဲ့အခါကျရင် ဖြင့် ကျုပ်နဲ့ သူမဟာ ပါရစ်မြို့တော်ကို ဟန်းနီးမွန်းထွက်ကြဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့သင်္ဘောကို ငှားဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်၊ လိုက်မယ့်လူကတော့ လေးယောက်ပါပဲ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ရယ်... သူမရဲ့အစေခံမနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ကပ္ပလီ”

ကဲရစ်ကား စကားမပြောနိုင်အောင်ပင် အံ့အားသင့် ခံပြင်းမိလှ

သဖြင့် ဂေါဗက်စ်ကိုသာ အကြောင်းသား ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။ ပြီးမှ သူ စကားမပြောနိုင်ခဲ့သည်ကို ကျိတ်၍ ဝမ်းသာလိုက်လေသည်။ အကြောင်းမူကား အခြေအနေသည် သူ့အတွက် ဤမျှ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာရသည်မှာ ဂေါဗက်စ်အတွက်တော့ ကျေနပ်အားရဖွယ်ရာပင် ဖြစ်နေရာ သူက ဤအချက်ကို ထုတ်ဖော်၍မပြချင်သောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

“ခင်ဗျား အလိုဆန္ဒကို ကျုပ်က မဖြည့်စွက်နိုင်တာကို ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ဟု သူသည် ဂရုမစိုက်သည့် အမူအရာမျိုး ကြိုးစား၍လုပ်ရင်းက ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် သင်္ဘောမှာပါလာတဲ့ကုန်တွေကို ကျုပ်က ဒီမြို့မှာချဖို့ စီစဉ်မထားခဲ့ပါဘူး၊ ကျုပ်က ကုန်ခိုးသွင်းတဲ့လူတွေနဲ့တော့ မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ လက်ထပ်ပွဲကျင်းပနေတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်ကတော့ တခြားကို ရောက်နေလိမ့်မယ် ဖြစ်ပါတယ်”

“စပိန်အစိုးရပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဘီလောက်ဆီဆိပ်ကမ်းမြို့ကို သွားဖို့က ကပ္ပတိန်က စီစဉ်ထားဖို့ ကျုပ် သိရပါတယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားသင်္ဘောဆီကို ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ...၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုမှာသွားပြီး ကုန်ချရမှာ၊ ခင်ဗျားအတွက် ဒုက္ခများစရာပါပဲဗျာ...၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ကုန်တွေကို ကျုပ်ကပဲ အားလုံး ဝယ်ယူလိုက်ပြီး...၊ ပြင်သစ်ပြည်ကို တင်ပို့ပေးဖို့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း တင်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ သင်္ဘောသားတွေကို အပ်လို့ရှိရင်လည်း လုံလုံလောက်လောက် ရှာပေးပါ့မယ်...”

“ကျုပ် လက်မခံနိုင်ပါဘူး...”ဟု ကဲရစ်ကတော့ ခပ်တိုတိုပင် ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ပြီးတော့ ကျုပ်ဟာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ အတူရှိနေတာကို ခင်ဗျား အမြင်ပါပဲ...၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကျုပ်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုမှ စကားမပြောလိုပါဘူး...”

“အင်း... ခင်ဗျားရဲ့ ဣန္ဒြေသံပတ္တိကို ချီးကျူးစရာပါပဲ...” ဟု ဂေါဗက်စ်က ခပ်ထော့ထော့ ပြန်ပြောလိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်သည့်အနေနှင့် ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းသောနေ့ပါ မွန်ရှုယာ မံမိုဆီလ်...”

ဂေါဗက်ဇ် ထွက်ခွာသွားသည့်အခါတွင် ကဲရစ်မှာ ခံပြင်းမှုနှင့် နှလုံးတဒိတ်ဒိတ် ပြင်းပြစွာခုန်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“မွန်ရှုယာ... ရှင် ဒီမြို့က မကြာခင် သွားတော့မလို့လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်...၊ နောက် တစ်နာရီ နှစ်နာရီအတွင်းမှာပဲ ဆိုပါ တော့...”

“တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မရဲ့အိမ်မှာ ရှင့်ကို လွတ်လပ်ခွင့်ရစေမယ့် ကတ်ပြားကလေးကို ကျွန်မက ရှင့်ကို ပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား...၊ တစ်အိမ် လုံးရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ပေးခဲ့တာပါရှင်...” ဟု ဆိုင်မွန်က ကဲရစ်၏ မျက်နှာ ကို ဖိတ်ခေါ်ကြည့်ဖြူသော အမူအရာနှင့် စိုက်ကြည့်ရာက ပြောလိုက်လေ၏။

(၄)

ဆိုင်အပြင်ဘက်မှ လူအုပ်ကြီးကား ရုတ်တရက် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာလေသည်။ ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားမှုသည် လူအုပ်ကြီးအထဲဝယ် လျင်မြန်စွာ ကူးစက်ပျံ့နှံ့သွားပြန်လေ၏။ လူများမှာ ကျွန်များကို လေလံတင်ရောင်းချနေသည့် စင်မြင့်ကြီးဆီသို့သာ အားလုံးက အာရုံစူးစိုက် ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။

ကဲရစ်ကား သူ့သင်္ဘောသားထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာကာ အရက်မူးပြီး ရန်ပွဲဖြစ်နေပြီလားဟု စိုးရိမ်လိုက်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဆိုင်မွန်ထံ ကပျာကယာ ခွင့်တောင်းကာ သူ့တုတ်ဓားကို လက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်လျက် ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်ခဲ့ပြီး လေလံတင်စင်မြင့်ကြီးဆီသို့ လူအုပ်ကြီး၏ ခေါင်းပေါ်မှကျော်၍ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်အောင် လက်တွန်းလှည်းကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ တက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

မြို့တော်၏ ရာဇဝတ်ကောင်များအား ချမှတ်လိုက်သည့် အပြစ်ဒဏ်များကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ချမှတ်ပေးရသော အာဏာပါးကွက်သားကြီး၏ ပိုးဦးထုပ်ကို ကဲရစ်က ပထမဦးစွာ စ၍ တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ ၎င်းအာဏာပါးကွက်သားက စင်မြင့်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏ နောက်မှ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူဖို့ပါလာသည့် အကျဉ်းသား

မှာကား သင်္ဘောသားတစ်ယောက်မဟုတ်ချေ။ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးသာလျှင် ဖြစ်နေပေသည်။

သူမကား အသက် ၁၇ နှစ်မျှသာ ရှိပေဦးမည်။ သူမအား ကဲရစ်က ယခင်က တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသည်ကို စိတ်ထဲက အသေအချာ သိမိသော်လည်း ဘယ်နေရာတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်ကိုတော့ မမှတ်မိတော့ချေ။ သူမ၏ မျက်နှာကလေးနှင့် မျက်လုံးများကား ပြင်းပြလှစွာသော ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုကို ဖော်ပြလျက် ရှိနေလေ၏။ သူမအား ဘိလစ်စာရေးနှစ်ယောက်က လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ ချုပ်ကိုင်ထားကြလေသည်။ လေလံပစ်ဆရာလူဝကြီးသည် စင်မြင့်ပေါ်မှ တစ်ဖက်မှဆင်းသွားစဉ် သူမ၏လက်များကို ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ပူးတွဲချည်နှောင်လိုက်ကာ အခြားတစ်ဖက်မှ စင်မြင့်ပေါ်သို့ အတင်းဆွဲခေါ်လာကြလေသည်။ စင်မြင့်ပေါ်ရောက်သည့်နောက်တွင် မိန်းမပျိုကလေး၏ လက်မှကြိုးစကို ထုပ်တန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ပစ်တင်ပြီး တင်းနေအောင် ဆွဲထားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူမ၏လက်နှစ်ဖက်သာမက ကိုယ်ခန္ဓာကလေးပါ အပေါ်သို့ မြောက်ပါသွားတော့ရာ ခြေဖျား ထောက်နိုင်ရုံကလေးသာလျှင် မတ်တတ်ရပ်ထားသလို ဖြစ်နေရှာလေသည်။

အာဏာပါးကွက်သားက အမိန့်စာတမ်းကို ဖွင့်လိုက်ကာ ပြင်သစ်ဘာသာနှင့်စ၍ ဖတ်ကြားစပြုနေလေ၏။ မိန်းမပျိုကလေးကား ကပ္ပလီကပြားသွေးပါရှာသည့် လူဖြူမ ကျွန်မကလေးပင် ဖြစ်သည်ဟု သိကြရ၏။

သူမ၏သခင်ဖြစ်သူ၏ တိုင်တန်းချက်အရ တရားသူကြီး အော့စ်တာလို၏ တရားရုံးတော်တွင် စစ်ဆေးကြားနာပြီးနောက် ရေဖီရယ်လ်ဒီ အာရင်ဒယ်အမည်ရှိသော ဤကျွန်မကို ကျွန်ဈေးကြီးအတွင်းဝယ် ကြောင်ကိုးမြီးကြာပွတ်နှင့် ငါးချက်တိတိ ရိုက်နှက်ဒဏ်ခတ်စေပြီးနောက် ငွေအများဆုံးပေးသူအား လေလံတင်၍ ရောင်းချစေဟူ၍ အမိန့်စာတမ်းက ဖော်ပြထားလေ၏။

အာဏာပါးကွက်သားသည် ထုံးစံရှိသည့်အတိုင်း ထိုအမိန့်စာကိုပင် တစ်ဖန် စပိန်စကားနှင့် ထပ်မံ၍ ဖတ်ကြားပြန်၏။ ဖတ်ပြီးသည့်အဆုံးတွင် စပိန်စကားနှင့်ပင် ကဲရစ်က ၎င်းအား လှမ်းအော်၍ မေးလိုက်လေသည်။

“ဟေ့... ပါးကွက်သား... သူက ဘာဖြစ်မှုများ ကျူးလွန်မိလို့လဲ...”

“ဒါက ခင်ဗျားကိစ္စမဟုတ်ဘူး...” ဟု အာဇာပါးကွက်သားက ဥပဒေ၏စီရင်ချက်ကို စောဒကတက်ရပါမည်လားဟူသော အမူအရာနှင့် ခပ်တည်တည်ကြီး ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့... သူ့သခင်မရဲ့ယောက်ျားကို ကြာခိုကမြင်းကြောထ လို့သာ ဖြစ်မှာပေါ့လေ...”

မိန်းမပျိုကလေးမှာ ပြင်းပြလှစွာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေရာကပင်

“မဟုတ်ပါဘူး... မဟုတ်ပါဘူး...” ဟု သနားစဖွယ် အသံကလေး နှင့် ငြင်းလိုက်ရှာလေသည်။ အာဇာပါးကွက်သားကား သူမ၏အင်္ကျီကို ကျောဘက်မှနေ၍ တအားဆုတ်ဖြီချလိုက်ရာ အင်္ကျီတစ်ခုလုံးပင် ခါးအထိ ဆုတ်ပြီသွားတော့ပြီ...၊ ကျောသားတစ်ပြင်လုံးပင် ဝင်းခနဲ ထင်ပေါ်လာ ရှာလေ၏။ သူမ၏တင်းမာမို့မောက်သည့် ရင်အုံလုံးလုံးကလေးများကို လည်း အတိုင်းသား တွေ့ရနိုင်လေသည်။ သူမက ကိုယ်လုံးကလေးကို တွန့်လိမ်ရုန်းကန်နေသည်ကို ပါးကွက်သားက အားရစွာ ကြည့်ရှုလိုက်လေ သည်။

“ဘုရားရေ... ကောင်မလေးက တယ်လှလိုက်ပါကလား...” ဟု ၎င်းက အားရစွာ ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

“ကဲ... ကိုယ့်လူတို့ သူ့ကို လေလံဆွဲဖို့ ခင်ဗျားတို့ အဆင်သင့် ပြင်ထားကြပေတော့...”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ၏ခါးပတ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ကြာပွတ်ကြီးကို ဖြုတ်ယူလိုက်လေသည်။ ကြာပွတ်တွင် ယခင်က အရိုက်ခံ ခဲ့ရရှာသူတွေ၏ ကျောရေခွံများ စုတ်ပြတ် တွယ်ကပ်လျက်ပင် ရှိနေသေးရာ ပါးကွက်သားက ၎င်းအရေခွံများကို လက်နှင့် ဘပ်၍ ခွာချနေလေ၏။ ထိုစဉ်၌ ကဲရစ်မှာ လူအုပ်ကြီးကြားထဲမှ တိုးခွေဝင်ရောက်လျက် စင်မြင့်ကြီး အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လာလေရာ ပါးကွက်သားက ၎င်းအား စိတ်မချသလို ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ကိုယ့်လူ... ခင်ဗျား သူ့ကို လေလံဆွဲချင်လို့လား...၊ ခဏကလေး စောင့်နေလိုက်ပါဦးလေ...၊ သူ့ကို ကျုပ်က သိပ်နာအောင်တော့ မလုပ်ပါဘူး”

“ဘုရားမယ်တော်... တပည့်တော်မကို ကယ်မတော်မူပါ...” ဟု မိန်းမပျိုကလေးကတော့ သနားစွယ် တမ်းတညည်းညူလိုက်ရှာလေသည်။

ပါးကွက်သားက သူမ၏ ကျောပြင်တွင် ဖွာဝဲကျနေသည့် ဆံပင် တွေကို ခေါင်းပေါ်တွင် သိမ်းကျုံး၍ တင်ထားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကြာပွတ်ကို တအားကုန်လွှဲကာ ဝါဝင်းနုနယ်သော ကျောပြင်ကလေးပေါ်သို့ ရွမ်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်လိုက်လေ၏။ ကြာပွတ်မှာ ကြိုးကိုးချောင်းပူးထား သည်ဖြစ်ရာ ကြိုးများသည် ကျောပြင်တစ်ပြင်လုံးကိုသာမက သူမ၏ ခါးနှင့် ရင်အုံကလေးအပေါ်သို့ပင် ကျရောက်ရစ်ပတ်ပြီး နုနယ်သော အရေခွံများ ကို ခွာဆွဲယူလိုက်ကြလေသည်။ သနားစဖွယ်နှင့် မချိမဆန့်အော်ဟစ်လိုက် သံကလေးကား သူမ၏နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာရှာလေသည်။

ကဲရစ်ကား ကြက်သီးမွေးညင်းထလာမိကာ ဆက်လက်၍ ကြည့် မနေရက်တော့ပေ။ သူ၏ဒဏ်ရာရထားသော လက်တစ်ဖက်၏ နာကျင်မှု ဝေဒနာကိုပင် မေ့လျော့သွားမိကာ တုတ်ဓားကို ဘယ်လက်တွင် ဆုပ်ကိုင် လျက် ညာလက်က ခါးစည်းပဝါထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ ၏။ ဘီလစ်စာရေးတစ်ယောက်က အာဏာပါးကွက်သားအား အော်ဟစ်၍ သတိပေးလိုက်လေသည်။

ကဲရစ်က လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ပါးကွက်သားဆီသို့ ချိန်လိုက် ရာ ၎င်းသည် ကြောက်ရွံ့စွာ နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ မွန်ရှုယာ... ၊ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်ရတာပါ...”

ကဲရစ်ကတော့ သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်လေသည်။ သို့ ရာတွင် ယမ်းကို မီးမကူးသဖြင့် ကျည်ဆန်မထွက်ချေ။ ပါးကွက်သားက ထွက်ပြေးမည်ပြုရာ ကဲရစ်က တုတ်ဓားဖြင့် ခြေထောက်ကြားထဲသို့ ထိုး သွင်းလိုက်ခြင်းဖြင့် ခလုတ်တိုက် လဲကျသွားလေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် ကဲရစ်သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်လေသည်။ ပါးကွက်သား က လဲနေရာမှ ထဖို့ ကြိုးစားနေရာ ကဲရစ်သည် ဘွတ်ဖိနပ်ဖနောင့်တစ်ဖက် ဖြင့် ၎င်း၏လည်ကုပ်ကို ဖိနင်းထားလိုက်လေသည်။

တုတ်ဓားမှ ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်တွင် ဓားသွားသည်

ချောက်ခနဲ တိုးထွက်လာ၏။

“မင်းတို့ လှုပ်တော့ တစ်ပြိုင်နက် အူဖောက်ပစ်လိုက်မယ်...” ဟု သူသည် စာရေးနှစ်ယောက်အား ခြိမ်းခြောက်ထားလိုက်၏။ စာရေးနှစ်ယောက်မှာလည်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေသည်။ ကဲရစ်လည်း မိန်းမပျို၏ လက်များအား ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးကို ဓားသွားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ပဝါကြားထဲသို့ ပြန်ထိုးထည့်ထားလိုက်ပြီးနောက် သူသည် ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်ကာ မိန်းမပျိုကလေး၏ ကျောပြင်ကို လွှမ်းခြုံပေးလိုက်၏။ သူမခမျာကား တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေကာ အသံမထွက်အောင် ငိုရှိုက်နေရှာသည်။

“သူ့တန်ဖိုးဟာ ဘယ်လောက်လဲ...” ဟု ကဲရစ်က စာရေးနှစ်ယောက်အား လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက်မှ လေလံဆရာကြီးအား သတိရလာမိပြန်တော့ ၎င်းရှိရာသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“သူ့အတွက် ငွေ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ...” ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

“၇၀၀... ၈၀၀ လောက်ပေါ့ခင်ဗျား...၊ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်တော့ဘူး...” ဟု လေလံဆရာကြီးက ထစ်ငေါ့တုန်ယင်စွာ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

ကဲရစ်သည် ရွှေဒင်္ဂါးများဖြင့် လေးလံနေသော ငွေအိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ ပါးကွက်သားဆားသို့ ပစ်ချပေးလိုက်၏။ ပြီးနောက် လေလံဆရာကြီး၏ ကြောင်တက်တက်ငေးနေသော စာရေးဆီသို့ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြား ပစ်ပေးလိုက်ကာ-

“ဒီမိန်းကလေးကို ငါ့ကို ရောင်းလိုက်တဲ့အကြောင်း လက်မှတ်ရေးလိုက်စမ်း...”

စာရေးသည် ပထမတော့ ငြင်းပယ်လိုက်မည်ပြုပြီးမှ ကဲရစ်၏ တုတ်ဓားသည် သူ့လည်ကုပ်ဆီသို့ ရစ်ဝဲလာသည့်အခါတွင် ကပျာကယာကလောင်တံကို သူ့ခါးကြားမှ ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး-

“သူ့ကို ဘယ်သူက ဝယ်တာလဲ၊ သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ” ဟု တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီး မေးလိုက်လေသည်။

“ဤကဲရစ်က ရေဖီရယ်လ်ဒီအာရင်ဒယ်လ်ကို ဒေါ်လာတစ်ထောင်နဲ့ ဝယ်တယ်လို့ ရေး...” ဟု ကဲရစ်က အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ငွေကို ရေမှ မရေ... ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ...၊ ကျွန်တော် ရေးနေပါပြီခင်ဗျာ...”

လူအုပ်ကြီးကား အံ့အားသင့်လှစွာနှင့် ငြိမ်ကြည့်နေမိကြရာမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ ရန်ပွဲဖြစ်သည်ဟု သတင်းများ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ရာ လူတွေမှာ ပိုလို့သာ များပြားလာပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလှအယက် တိုးတိုးကြည့်ရှုနေကြလေသည်။ စာရေးက အရောင်းအဝယ် လက်မှတ်ကို ရေးပြီးသွားလျှင် ကဲရစ်က ထိုလက်မှတ်ကို ပါးကွက်သား ရှေ့တွင်ချပေးလိုက်ပြန်၏။

“ကဲ... လက်မှတ်ထိုးစမ်း...”

“ကျ... ကျနော်... စာမရေးတတ်ပါဘူး...”

“စာမရေးတတ်ရင်လည်း ကြက်ခြေခတ်လိုက်ကွာ...”

ပါးကွက်သားလည်း လက်မှတ်အနေဖြင့် စာရွက်ပေါ်တွင် ကြက်ခြေခတ်တစ်ခုကို ခြစ်လိုက်လေသည်။

“သူ့ကြက်ခြေခတ်ကို သက်သေပြုတဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်က လက်မှတ်ထိုးပေးပါ့မယ် ကပ္ပတိန်...” ဟု စင်မြင့်ခြေရင်းတွင် ရပ်ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်က ပြင်သစ်သံဝဲနေသော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုပြင်သစ်လူကြီးက သူ၏ နာမည်ကို လှပစွာ ရေးထိုးလိုက်သည်ကို ကဲရစ်က ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကျေးဇူးတင်စကားကို ပြောကာ စာရွက်ကို သူ့ခါးစည်းပဝါကြားထဲသို့ မင်စိုစိုနှင့်ပင် ထိုးထည့်လိုက်လေသည်။ သူသည် ရေဖီယယ်နှင့်အတူ စင်မြင့်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်အခါတွင် လူအုပ်ကြီးက ကပ္ပာကယာ သူ့အတွက် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြလေ၏။ အာဏာပါးကွက်သားက ၎င်းတို့အား ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးကြဖို့ အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သော်လည်း ဘယ်သူကမှ တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်ကြချေ။ လူအုပ်ကြီးထဲတွင် ခရီရိုလီတိုင်းရင်းသားတွေက ပိုများပြားကြသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့မှာ အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် အမေရိကန် ဥပဒေဘက်တော်သားတစ်ခု၏ ရန်ပွဲတွင် ဘယ်လိုမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လိုစိတ် ရှိကြဟန်မတူပေ။ ကဲရစ်လည်း

လူအုပ်ကြီးကြားထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့ရာ မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်မှ သူ့အား လှမ်းခေါ်လိုက်သံ ကြားရ၏။

“ဒီမှာ ကပ္ပတိန်...”

ရထားပေါ်တွင်ကား မြို့စားကတော်ကလေး ဆိုင်မွန်ဒီကော်နယူးကို တစ်ယောက်တည်း တွေ့ရလေ၏။ ကပ္ပလီကျွန်တစ်ယောက်က ရထားတံခါးကို အဆင်သင့်ဖွင့်ထားပေးနေရာ ကဲရစ်သည် ရေဖီရယ်လ်အား ရထားထဲသို့ တွန်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အနောက်မှ လိုက်လာသော ပါးကွက်သားအား တုတ်ဓားဖြင့် တစ်ချက် လှမ်း၍ ဝှေ့လိုက်ပြီး သူကလည်း ရထားပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်လေ၏။ ရထားလည်း ဆောင့်ထွက်သွားတော့ရာ ကိုယ်ခန္ဓာကလေးရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးဖြစ်သွားသည့် ကျွန်မကလေးအား ကဲရစ်က လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရလေသည်။ ဆိုင်မွန်ကား သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ထိုင်လျက် ရှိနေသည်။

“ဟဲ့... ကလေးမ... ၊ ငိုမနေနဲ့တော့လေ...၊ မင်း ဘာမှမဖြစ်ရတော့ပါဘူးကွဲ့...” ဟု သူမအား လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

“သူ့ဘာသာသူ ရှိပါစေ...” ဟု ကဲရစ်က ပြန်ဖြေလိုက်ပြီးနောက် ရေဖီရယ်လ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ-

“ဟောဒီက မြို့စားကတော်ကလေးကို မင်းက ကျေးဇူးတင်ရမယ်ကွဲ့...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဟမ်မိုဆီလ်...၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...” ဟု ရေဖီရယ်လ်ကလည်း လှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်ရှာ၏။ မြို့စားကတော်ကလေးက သူမအား ကြည့်နေရာမှ ကဲရစ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်လေသည်။

“ကပ္ပတိန်... ရှင့်ဆီကတစ်ဆင့် သူ့ကို ကျွန်မ ပြန်ဝယ်ရမယ်ဆိုရင် ဝမ်းမြောက်မိမှာပဲ...၊ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာ...”

“သူ့ကို ရောင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး...”

ကဲရစ်က ခပ်တိုတိုပင် ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

ရေဖီရယ်လ်ကား သူမ၏ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသော မျက်လုံးကြီး

များနှင့် ကဲရစ်အား ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမက ဘယ်လိုစဉ်းစားတွေး
တောနေသည်ကိုတော့ ကဲရစ်က မပြောတတ်ပေ။

“အို... ဘာပြုလို့ မရောင်းချင်တာလဲရှင်” ဟု ဆိုင်မွန်ကတော့
ပြန်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်က သူ့ကို ခုလိုဒုက္ခထဲက အတင်းဆွဲနှုတ်လာပြီးမှ ဒီထက်
ဆိုးဝါးလှတဲ့နေရာကို ဘာလို့ပို့ရမှာလဲခင်ဗျာ...”

ဆိုင်မွန်ကား ဒေါသကလေးထွက်လာဟန်နှင့် နှာခေါင်းကလေး
ပွလာရှာ၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဆလွန်းမှာ မိန်းမချောကလေးတွေ အယောက် ၂၀
တောင် ရှိနေပြီလို့ ကျွန်တော် သိထားရပါတယ်...”

“ကျွန်မက ရှင်ထင်သလို ဒီကလေးမကို အသုံးချချင်တယ်လို့ပဲ
ထားလိုက်ပါတော့...၊ သူကလေးဟာ ဒီအတွက် သင့်တော်တဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား...၊ ဒီမိန်းကလေးဟာလည်း ကျွန်မ ဆလွန်းမှာ
ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေလိုပဲ လှပ... ချစ်စရာကောင်းနေတာပဲနော်...”

“အို... ကျွန်တော်က ဒါကို မစဉ်းစားမိပါဘူး...” ဟု ကဲရစ်က
စိတ်တိုစွာ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ကျုပ်အတွက် ပိုသဘောကျစရာကောင်းတဲ့အလုပ်ရှိနေပြီပဲ”

“ဪ... ဒီလိုလား...” ဟု မြို့စားကတော်လေးက ခပ်ငေါ့ငေါ့
ပြန်ပြောလိုက်၏။

“နို့... ရှင်အလုပ်တွေကို ရှင်က အိပ်ရာထဲ ယူသွားလို့ရမလား”

“ရတာပေါ့...၊ ဒါပေမဲ့လေ... သူတို့မှာ ဒီလိုစကားတွေပြောဖို့
မသင့်ပါဘူး...၊ ကျုပ်ဆိုလိုချင်တာက ခင်ဗျားမှာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့
စည်းကမ်းနှစ်ရပ်ရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား...၊ ခင်ဗျားက ရုပ်ရည်လှပခြင်း မရှိတဲ့
မိန်းကလေး၊ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မတွေ့ဖူးသေးတဲ့ အပျိုစင်ကလေးတွေကို
ခင်ဗျားနေရာမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ လက်မခံဘူးမဟုတ်လား...”

“ကျွန်မအိမ်ကို နေရာတစ်ခုလို့ခေါ်တာ ကျွန်မ မနှစ်သက်မိပါဘူး၊
ကပ္ပတိန် ခုနခေါ်တုန်းက ကျွန်မအိမ်ကို ရှင်က ဆလွန်းလို့ခေါ်ခဲ့တယ်
မဟုတ်လား...၊ အဲဒီစကားလုံးဟာ ပိုကောင်းပါတယ်ရှင်...” ဟု ပြောပြော

ဆိုဆို ဆိုင်မွန်က ရေဖီရယ်လ်အား လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းက အပျိုစစ်ကလေးလားကွဲ့...”

ရေဖီရယ်လ်ကား သူမ၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို ယခုမှပင် အသေအချာ သတိပြုလာမိဟန်တူသည်။ သူမက ဆိုင်မွန်အား ပြန်မဖြောင့် ကြောင်တက် တက်ကလေး ကြည့်နေရာ-

“မင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့အတူတူ အိပ်ဖူးသလား လို့ မေးတာကွဲ့...” ဟု ဆိုင်မွန်က နယူးအော်လင်းစံသုံး ပြင်သစ်ဘာသာ စကားဖြင့် ထပ်မေးလိုက်လေသည်။

“အို... မအိပ်ဖူးပါဘူးရှင်...” ဟု ရေဖီရယ်လ်က လေသံကလေးနှင့် ပြန်ဖြေရှာ၏။

ဆိုက်မွန်က သူမ၏ပခုံးကလေးများကို တွန့်ပြလိုက်ရှာ၏။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ကျွန်မက သူ့ကို အစေခံမကလေးအဖြစ် နဲ့ အသုံးချဖို့သာ လိုချင်တာပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မမှာလည်း ကြင်နာတတ် တဲ့ စိတ်နှလုံးရှိပါတယ်လေ။ သူက ဘယ်လိုမှ ဆေးအန္တရာယ် မရောက်စေရ ပါဘူး။”

ကဲရစ်က ရေဖီရယ်လ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်မိရာ သူမက မိမိအား ပိုင်ဆိုင်ပြီး သဘောရှိသလို ခြယ်လှယ်နိုင်ခွင့်ရှိနေသော ဤလူမှာ မည်သို့ သော လူစားမျိုးဖြစ်ပေသနည်းဟူ၍ မှန်းဆတွေးတောနေသော အမူအရာမျိုး ဖြင့် ကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူမ၏ဆံပင်များကား သူမ၏မျက်နှာကလေးတစ်ဝိုက်တွင် ဖွာရရာကျပြန်ကျနေရာ သူမ၏ ဖြူဖွေး သော အသားကလေးနှင့် ဟပ်မိလှလေသည်။ သူမ၏နှာခေါင်းလေးမှာ လည်း ကပ္ပလီသွေးပါသော နှာခေါင်းတုတ်ပွပွမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဆိုင်မွန်ကဲ့သို့ပင် သေးသွယ်ပေါ်လွင်လှပေ၏။ သူမ၏အောက်နှုတ်ခမ်းကလေးမှာတော့ အနည်းငယ် ထူသယောင်ယောင်ရှိနေသော်လည်း တကယ်တော့ ပြင်သစ် သွေးစစ်စစ်ဖြစ်သည့် အဲလီဇဘက်၏နှုတ်ခမ်းများမှာလည်း ထို့အတူပင် ထူသယောင်ယောင်ရှိပေသည် မဟုတ်ပါလား။ အမှန်ကတော့ သည်အချက် ကပင် သူမ၏ လှပချစ်စရာကောင်းမှုကို ဖြည့်စွက်ပေးနေပေ၏။ သူမတွင် လူမည်းသွေးဆို၍ အပုံသုံးဆယ်တွင် တစ်ပုံမျှပင် ပါမည်မထင်။ စွန်းရုံ